

**Папа
Франциск
в Сараево***Четете на стр. 12*

Врата на времето

**Фестивал
„Белозем 2015“**

Веднъж била организирана експедиция за изкачването на най-високия връх в света - Еверест в Хималаите. Много преди да се отправят на тази тежка експедиция, участниците в нея се подготвяли физически и събирали професионално оборудване. Всички били готови за тежкото изкачване. Били вече в Непал, в подножието на заветния връх, когато по пътя си решили да спрат в едно симпатично селце. Местните се оказали гостоприемни - предложили им вкусна храна, топла завивка и сърдечност. Как да откажат всичко това и да тръгнат по неприветливите склонове на планината! Решили да останат няколко дена. Когато стегнали багажа си, за да продължат напред, се оказало, че „вратата на времето“ се отворила и затворила. Следващият шанс щял да бъде след година.

Изглежда, не били направили нищо нередно. Само загубили време.

Може би на всеки се е случвало да пропусне точния момент и вратата на времето да се затвори, преди да сме се усетили. И после си мислим колко би било хубаво, ако бяхме изкачили върха.

Ето, сега и на нас ни се открива възможност да решим да оставим топлото непалско село и да изберем тракийското село Белозем, което може да

На стр. 5

25 години и 16 от тях

На 21 юни 2015 г. в Клагенфурт, Австрия, отец Мариуш Полцин чества своя 25-годишен свещенически юбилей.

Още в навечерието в манастира на отците капуцини в Клагенфурт започнаха да се събират гостите, дошли да честват юбилея на отец Мариуш: неговият брат, две племенници, трима свещеници - отците капуцини Елко Терзийски и Ярослав Бабик, както и отец Благовест Вангелов и група вярващи от София и Белозем. А на сутринта - нормална предпразнична треска. Гостите пристигаха малко по малко. В 10.00 ч. камбаните зазвъняха и шествието на свещениците тръгна към изпълнения немно-

го голям храм на отците капуцини, посветен на Дева Мария. Епископът на Клагенфурт Алоиз Шварц, който него ден честваше своя имен ден, започна литургията. Настоятелите на манастира брат дякон Збигнев Заба приветства всички с добре дошли и припомни основните виновници за това тържество: отец Мариуш Полцин и брат Мартин Фладерер, който празнуваше 65-годишен монашески живот.

Литургията бе огласена от малкия, но звучащ добре хор, аккомпаниран от орган и китара. Както винаги на края на литургията бяха отправени пос-

На стр. 2

Енциклика LAUDATO SI

На 18 юни 2015 г. беше представена енциликата на папа Франциск *Laudato si*, посветена на грижата за наш общ дом. Събитието беше водено от кардинал Питър Турксон, председател на папския съвет „Справедливост и мир“.

Документът беше представен от Йоан Зизюлас, Пергамски митрополит на Православната Вселенска патриаршия, който изложи мнението си по богословието и духовността - уводните и заключителните теми на енциликата; професор Ханс-Йоахим Шелнхубер, основател и директор на Института за климата в Потсдам (Федерална република Германия), който беше представител на изследователите от областта на естествените науки, с които енциликата встъпва в дълбок диалог, и който наскоро беше назначен за редовен член на Папската академия на науките; Каролин Ву, президент на Католически служби за помощ и бивш декан на бизнес колежа „Мендоса“ в университета „Нотр Дам“

в САЩ, която представляваше секторите на икономиката, финансите и търговията, чийто отговор на големите предизвикателства пред опазването на околната среда са от ключово значение; и Валерия Мартано, учителка с 20-годишен стаж в предградията на Рим, свидетелка на разрушаването на околната среда и на човека, както и на някои добри практики, символ на надеждата.

Представящите посочиха, че енцикликата се стреми да установи диалог с всички - както с отделните хора, така и с организации и институции, които споделят същите тревоги като папата, към които те подхождат от различни гледни точки, но които в днешната глобализирана ситуация са дълбоко свързани и допълващи се. „Диалогът беше възприет като метод от Светия отец от самото начало при подготовката за нейното написване - отбеляза кардинал Турксон. - Папата се възползва от приноса и подкрепата на

На стр. 2

Две сестри, раздали сърцата си на беленчани

Четете на стр. 10

Високо отличие

Папа Франциск удостои посланика на Суверения Малтийски орден в България Негово превъзходителство Камило Дзуколи с орден „Свети Григорий Велики“ - с ранг командор.

Орденът бе връчен от монс. Христо Проиков, апостолически екзарх и председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, на 21 юни т. г. по време на неделната литургия в катедралния храм на Католическата екзархия „Успение Богородично“ в София.

Церемонията се състоя в навечерието на 24 юни - празник

На стр. 2

От сmp. 1

много хора. Някои, по-конкретно епископски конференции от всички континенти, са споменати конкретно... Имената на други, които взеха участие в различни етапи от работата... останаха неспоменати. Господ знае кого да възнагради за проявената щедрост и посвещение."

Името на енцикликата е заето от възванието на свети Франциск от Асизи: „Laudato si' mi' Signore“ - „Хвала Тебе, мой Господи“. Позоваването на свети Франциск насочва към цялостното отношение, върху което се основава енцикликата, което е отношение на молитвено съзерцание, приканващо ни да видим в Бедняка от Асизи източник на вдъхновение и същински пример за „грижата за уязвимите и за интегралната екология, която се изживява автентично и с радост“.

Пергамският митрополит Йоан Зизюлас посвети голяма част от своето изказване на икуменичния аспект в Laudato si, споменавайки, че през 1989 г. Вселенският патриарх Деметриос публикува обръщение

към всички християни и хора с добра воля, в което ги предупреждава за сериозността на екологичния проблем и за богословските и духовните последици от него. През същата година той предлага 1 септември всяка година да бъде посветен на молитва за околната среда. Тази дата според православния календар е първият ден на църковната година и сега тя е посветена на околната среда. Митрополитът предложи този ден на молитва за околната среда да бъде приет от всички християни.

„Вярвам, че значението на папската енциклика Laudato si не се ограничава само до теологията. Виждам в нея важно икуменично измерение, тъй като тя обединява разделените християни пред един общ проблем, който те трябва да решат съвместно. Живеем в епоха, в която фундаменталните екзистенциални проблеми преодоляват нашите традиционни разделения и ги релативизират почти до точка на тяхното изчезване. Погледнете например какво се случва днес в Близкия изток: нима

тези, които преследват християните, ги питат към коя Църква или изповедание принадлежат? Християнското единство по тези въпроси е всъщност реализирано чрез преследванията и кръвта - това е икуменизмът на мъченичеството.“

„По подобен начин заплахата от екологична криза преодолява и надхвърля нашите традиционни разделения. Опасността, пред която е изправен нашият общ дом, планетата, на която живеем, е описана в енциклика по начин, който не оставя никакво съмнение за екзистенциалната опасност, пред която сме изправени. Тази опасност е обща за всички нас независимо от нашата църковна или изповедна идентичност. Също толкова общи трябва да бъдат и нашите усилия за предотвратяване на катастрофалните последици от настоящата ситуация. Енцикликата на папа Франциск е призив за единство - единство в молитвата за околната среда, единство в същото Евангелие на Творението, в обръщането на нашите сърца и нашия начин на живот към уважението и любовта към всеки и всичко, което ни е дадено от Бог.“

Професор Ханс-Йоахим Шелнхубер отбеляза, че от технологична гледна точка достъпът до чиста енергия е не само възможен, всъщност тя е „достъпна в изобилие“. Необходимо е да развием средства за нейното правилно получаване и за отговорно управление на нашето потребление. Докато в продължение на десетилетия ние работим върху създаването на изключително скъп реактор, ние сме благословени с реактор, който работи съвършено и е достъпен за всички нас - Слънцето. Фотоволтаиците, вятърът и енергията от биомаса в крайна сметка са задвижвани от слънчевата светлина. Тези нови технологии могат да разкрият нови възможности пред бедните страни, където не съществуват мрежи за разпрос-

транение на електричеството, произвеждано от големи централи, и където селищата често са на разположение толкова далеч едно от друго, че правят развитието на такива преносни системи невъзможно. Също както мобилната телефония се разви без наличието на сложни системи от наземни линии, развиващите се страни биха могли да прескочат етапа на изкопаемите и да навлязат в епохата на производството на енергия от възобновяеми източници.

„Загрижеността за нашата планета не трябва да се превърне в трагедия за общностите. Това може да бъде история на една велика трансформация, която да се възползва от възможността за преодоляване на дълбоките неравенства. Тези неравенства се дължат на регионалното разпространение на изкопаеми горива, контролирани от малцина и експлоатирани постоянно. Днес вече са ясни последиците от нашите действия, ясни са и пътищата напред. Въпросът е какво е бъдещето, в което избираме да вярваме и да преследваме.“

Каролин Ву като експерт в областта на икономиката и финансите потвърди, че инвестирането в устойчивото развитие е „още една възможност за бизнеса, която да бъде печеливша за всички“, като се има предвид, че „множество изследвания са доказали астрономическите разходи за справяне с крайбрежните бедствия, повишаването на нивата на реките, сушите и бурите, опустошаващи земеделската продукция, или загубата на производителност в резултат на увеличаващите се горещи дни и кризите в здравето на хората, пораждани от замърсяването... Бизнесът може да играе важна роля, като помогне на потребителите да се превърнат в отговорни потребители. Създаването на производства, които свеждат до минимум отпадъците и се възползват от възобновяеми

На сmp. II

Високо отличие

От сmp. 1

Рождение на свети Йоан Кръстител, който е покровител на Малтийския орден; в древността монасите рицари, чийто посланик в България е Камило Дзуколи, са били познати като рицари йоанити.

Поводът за поисканото отличие бе 20-ата годишнина от установяване на дипломатическите отношения между Суверенния Малтийски орден и България, а връчването му бе съчетано с 10-ата годишнина от откриване на посолство на орден в София.

От откриването на посолството в България основен негов двигател е Дзуколи, който е посланик на Суверенния орден в България от април 2007 г. Благодарение на неуморната му загриженост през този десетгодишен период в трите католически епархии на страната ни бяха реализирани над 350 различни хуманитарни инициативи в повече от 100 различни населени места. Особена заслуга има посланикът на католическия Малтийски орден за това, че през тези години се стараше да откликва винаги на запитванията на тримата католически епископи и на апостолическия нунций в полза на енории и монашески общности, които от своя страна също работят и помагат на хора в нужда.

Посланик Камило Дзуколи е роден на 17 юли 1957 в Изео (Италия). Завършва право и работи дълги години като сътрудник и началник-кабинет на политици, премиери и депутати от християндемократическата партия на Италия. През 2004 година е поканен и приет в Малтийския орден. През 2005 г. открива първото посолство на Суверенния Малтийски хоспиталиерен военен орден на свети Йоан от Йерусалим, Родос и Малта в България заедно с посланик Умберто Ди Капуа. През 2007 г. Дзуколи е назначен за посланик и през април връчва акредитивните си писма на българския президент. Под негово ръководство дипломатическата мисията на Суверенния Малтийски орден развива широка хуманитарна дейност и утвърждава присъствието на католическата монашеска държава в страната ни.

Богдан ПАТАШЕВ

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,

ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,

E-mail: istina-v@techno-link.com

Ред. директор Марко Георгиев

ISSN 0861-6450

25 години и 16 от тях

От сmp. 1

лания към юбилярите. Трудно е да се опишат поздравленията от страна на домакините - поради недобро знание на езика, но това, което бе от българска страна, може на кратко да се обобщи така. Отец Мариуш идва в България в трудното време след промените на 31-годишна възраст и с едва тригодишна свещеническа служба. Има много предизвикателства, но се бори постоянно и с Божия помощ и негов труд и молитва се сбъдват желанията му. „Бих искал хората в черквата да се чувстват добре, като в свой дом, и да ни обичат. А основната ни идея, идвайки в България, е в енорията да има звания. Ще работим за създаването на такава атмосфера, че тези, които идват, да се молят и работят заедно с нас... И когато ще има такива звания, ние ще можем да се завърнем в Полша.“ Разбира се, Бог послушал „наполовина“ неговата молитва и за това бе свидетелството - отец Елко, присъстващ на тържеството и за момента единственият българин капуцин, както каза отец Ярослав. Отец Мариуш обнови храма в Белозем и енорийския център, бе от „моторите“ при построяването на храма „Свети Йосиф“ в София. Другото, за което Бог „не послушал“ отец Мариуш, е, че ще се върне в Полша. От шест години той служи в Австрия. Но това, което се чувстваше в тържеството, бе, че хората го обичат - нещо също желано от отец Мариуш още от самото начало.

Дойде време и юбилярят да каже нещо. Каза, но съвсем

малко, защото... отец Мариуш страда от коварна болест и към момента му бе трудно да говори. Но нямаше нужда и да говори, защото каквото е казал, го е казал с живота си, от който 16 години са били тук, в България!

И-У

Във вечна светлина

Любен Босилков

На 3 юни 2015 г. енория „Свети Йосиф“ в София и Католическата църква в България казаха последно сбогом на Любчо Босилков (починал на 2 юни) с увереността, че още един Босилков ще бъде наш застъпник в небето.

Любен Босилков е роден на 13 декември 1943 г. в Белене, първороден син в католическото семейство на Лева и Джено Босилкови, роднина на блажения епископ Евгений Босилков и племенник на покойната монахиня Габриела Босилкова.

През 1962 г. завършва гимназия в Свищов и в края на октомври 1964 г. идва в София. На 8 ноември 1964 г. сключва брак с Елисавета Пипанова.

От 1990 г. до март 2015 г. работи като сътрудник на енорийския свещеник в енория „Свети Йосиф“ - София. През всичките години от жи-

вота си предано служи на енорията и Църквата. На 4 октомври 2003 г. полага вечни обети в Мирския францискански орден в България. Братята и сестрите от мирския орден ще го помнят като изключително сърдечен и миролюбив човек, готов да помогне с каквото може на всекиго, изпълнен с благодат, каквато рядко се среща днес. Той умееше да утеши и да посъветва, да даде кураж и да погледне истината открито. Видимо живееше в присъствието на Бог и със смирен

и добър дух, като истински францисканец, твърдо отстояваше изпълнението на Божията воля.

За лоялното си и усърдно служение на Църквата и свещениците - на тези, които се връщат от комунистическите лагери и затвори, както и на възрастните и болните Любен Босилков е отличен на 13 декември 2009 г. от папския нунций в България монс. Ануш Болонек с орден на свети Силвестър.

Вечен покой дай му, Господи, и вечна светлина да го озари!

Нека в мир да почива. Амин.

Мирски францискански орден в България
Веселин КРЪСТЕВ, OFS

Румъния. Въпреки решенията на европейския и на румънския съд за връщане на имотите на Католическата църква, конфискувани от комунистическия режим, държавата все още бави този процес под различни предлози. Драстичен е случаят с катедралата на католиците от източен обред в гр. Лупени. Големият храм е бил конфискуван от комунистическия режим през 1948 г. и предаден на Православната църква, която го използва и досега. Румънското правителство не връща катедралата на Католическата църква и като „компенсация“ отпуска безвъзмездно място за построяване на нов храм с аргумента, че връщането на храма е неуместно, тъй като е отдаден законно на Православната църква и „една бивша несправедливост“ не бива да причинява нова несправедливост.

Австрия. Във връзка със 70-годишнината от края на II световна война и обявената от папа Франциск Година на посветения живот в криптата на кармилската черква в Линц е уредена изложба под мотото „Светът е в пламъци - духовността и съпротивата по време на нацисткия режим“. Изложени са 30 панела със снимки и описание на живота на католически духовници, които показват как всички духовници, попаднавши в концентрационните лагери, са давали свидетелства за вярата си. Изложбата ще бъде в Линц до края на юли, след което ще гостува на Виена и Инсбрук.

+++ Всяка година на празника Свети апостоли Петър и Павел в Австрия се ръкополага католически свещеници. Тази традиция се спазва много отдавна, но до края на декември се ръкополагат и още духовници. На тазгодишния празник са ръкоположени 27 свещеници от различни конгрегации. От 9-милионното население на страната над 6 милиона са католици; те са обслужвани от над 4 хиляди свещеници.

Куба. Префектът на Конгрегацията за клира кардинал Бениамино Стела е посетил страната и се е срещнал с президента Раул Кастро. Дватама са стари познати от времето, когато кардиналът е бил нунций в Куба. Срещата е била много сърдечна. Разговаряли са за положението на Католическата църква в Куба, как чрез съдействието на папа Франциск отношенията между Куба и САЩ се подобряват, за посещение на папата в Куба, което може да се осъществи преди визитата му в САЩ от 22 до 27 септември т. г.

САЩ. Демонстрациите и протестите, подкрепящи искането за предсрочното освобождаване на американската монахиня Меган Райс от затвора, са довели до нейното помилване и тя е вече свободна. 85-годишната монахиня беше осъдена за саботаж и нападение на съоръжение за обогатяване на уран за атомно оръжие. Тя е родена в Манхатън, монахиня е от Обществото на детето Исус. От 1962 г. до 2004 г. е била учителка в Нигерия и Китай. Активен член е на Движението за мир. Заради протестните й действия е арестувана многократно. Въпреки напредналата си възраст тя активно участва в прояви против атомното въоръжаване. Получавала е много награди и поздравления за миротворната си дейност.

Франция. Нарастващата секуларизация, религиозното безразличие и равнодушие активизират вандализма в черквите.

Безработни и бездомни младежи нападат и ограбват отворените храмове, вземат ценни литургични книги и предмети. Не са пощадени и дарохранителниците - оскверняват ги и отнасят златните съдове заедно с хостията. Вандалите палят средновековни храмове в села и градове, трошат скъпи витринни стъкла. Епископската конференция на Католическата църква във Франция обаче не затваря храмовете, а ги оставя „свободни места за молитва“.

+++ На тазгодишното 57-о военно поклонничество в светилището на Дева Мария Лурдска са участвали 15 хиляди военни от 40 страни. Поклонничеството се превърна в отпразнуване на Възнесение Господне с шествие на военните. То е продължило десет дни с шествия, молитви и вечери с изпълнения на военни оркестри от френската армия. Всяка вечер военната музика е изпълнявала религиозни и класически песни, аплодирани от десетките хиляди поклонници и посетители. Светилището на Дева Мария Лурдска - едно от най-големите - ежегодно се посещава от над 13 милиона души. То е „затворено“ един месец през годината за профилактика. В Лурд е изградена и най-голямата подземна базилика - тя побира над 25 хиляди богомолци.

Обединени арабски емирства. В Абу Даби - столицата на Обединените арабски емирства, е осветена втора католическа черква от кардинал-секретаря Пиетро Паролин „Свети Павел“. Новата черква ще обслужва 60 хиляди богомолци, литургиите ще се водят на английски и арабски език. На освещаването са присъствали министърът на културата, младежта и общностното развитие шейх Мубарак ан-Нахаян, апостолическият викарий за Южна Арабия монс. Паул Хиндер, апостолическият нунций за Арабския полуостров Петар Рахич, много богомолци. Мястото за новия храм е дар от кметството на града, направен под влиянието на канцеларията на принца престолонаследник. В емирствата живеят над 90 хиляди католици. „Свети Йосиф“ - първата католическа черква тук, е построена през 1965 г.

Англия. Английският ежедневник „Гардиан“ съобщава за постепенно увеличаване на броя на жените, които след младежка възраст влизат в монашески общности. През 2014 г. повече от 80 жени над 30 и 40 години в Англия и Уелс са постъпили в манастири - предимно в конгрегации, като се отдават на благотворителни и милосърдни дейности, гледане на болни и стари хора.

Швейцария. Игуменът на бенедиктинския манастир в Айнсиделн Мартин Верлен (53) се е изказал в защита на президента на ФИФА Сеп Блатер: „Трудно човек може да се оправя в схемата „черен-бял“. Познавам Блатер като добър християнин, милосърден и отзивчив човек, който е помагал на много болни футболисти и на техните семейства.“

Испания. Първата дъщеря на кралското семейство Леонор се е явила на Първо причастие без специална премяна. Тя е била облечена в ученическата си униформа - както другите деца от класа, които също взели Първо причастие. Деветгодишната Леонор - наследничка на испанския трон, влязла в мадридската черква „Успение Богородично“, придружена от родителите си крал Филип VI и кралица Летисия. Детето седнало при съучениците си, а родителите - отпред, на предвидените за тях места. Двете момичета на кралското семейство се обучават и възпитават при същите условия както и всички деца в Испания. Това увеличава популярността

на кралското семейство.

Полша. Край Познан се състоя младежкият фестивал „Ледника-2000“, чиято цел е да се направи генерална репетиция за Световната среща на католическата младеж с папа Франциск през 2016 г. в Краков. Участваха над 70 хиляди младежи начело с ръководителя на фестивала епископ Едуард Дашек. Фестивалът „Ледника 2000“ води началото си от 1997 г.; основан е от свещеника доминиканец Ян Гора. Името „Ледника“ идва от едноименното езеро, в което се е покръстил полският княз Миешко I през 966 г. „Тук Полша избра Христос. И вие сторихте същото, щом сте тук“ - с тези думи към младежите се обърна отец Гора. Младежи от цяла Полша се молиха, пяха християнски песни, танцуваха и се веселиха из широките ливади. Те получиха поздравление от папа Франциск.

Люксембург. Във връзка с 30-годишнината на Шенгенското споразумение в Шенген бе отслужена литургия на открито под егидата на архиепископ Жан-Клод Холерих. На нея са присъствали епископи и генерални викарии от Люксембург, Мец, Вердюн, Тройе, Намюр, Лютих и Трир, както и председателят на Европейската комисия Жан-Клод Юнкер и председателят на Европарламента Мартин Шулц. Имало е и много вярващи от Люксембург, Германия, Франция и Белгия. На 14 юни 1985 г. Шенгенското споразумение е подписано от пет страни - членки на тогавашната Европейска общност - Западна Германия, Франция, Белгия, Холандия и Люксембург. Днес към шенгенското пространство принадлежат 26 държави с над 400 милиона жители.

Ватикан. Католическата църква има две нови арабски светици. Папа Франциск канонизира двете палестински монахини Мария Баоуарди (1846-1878) и Мария Алфонсина Данил Гатас (1843-1927), както и френската монахиня Жан Емили Вилньов (1811 -1854) и италианската монахиня Аделаида Брандо (1856-1906). На празничната литургия са присъствали 2100 поклонници от Израел, Йордания и Палестина, католическият патриарх на Йерусалим Фуад Твал, палестинският президент Махмуд Абас и израелска делегация. От Франция е присъствал вътрешният министър Бернар Казньов. Още в първите часове на неделния ден площад „Свети Петър“ е бил препълнен от богомолци от Италия, Франция и Светите земи. В своята проповед папа Франциск между дру-

гото е заявил: „Тези жени, родени през XIX в., ще ни служат като блестящ пример за живото наследство на Христос.“

+++ На празника Тяло Господне австрийска хорова капела с оркестър е посетила Рим и е изпълнявала религиозни песни с шествие из ватиканските градини. Привечер изпълнителите са били приети от почетния папа Бенедикт XVI в манастира „Матер Еклезије“, където той живее. Те са го поздравили със своеобразна серенада от любими за него религиозни и класически песни. Той благодарил на 35-имата музиканти за посещенияето, почерпил ги в големата приемна на манастира, където е присъствал и личният му секретар архиепископ Георг Генсвайн.

+++ Кардинал-секретарят Пиетро Паролин е заявил пред израелския всекидневник „Йерусалем пост“, че отварянето на ватиканските архиви от понтификата на Пий XII (1939-1958) ще запъкнее поради сложната подготовка и оформянето на огромния брой документи - няколко хиляди страници, събрани в 11 тома. Той уверил журналистите, че хората ще научат истината за оспорваното поведение на папа Пий XII към Холокоста.

+++ Кардинал-секретарят Пиетро Паролин е заявил пред германския всекидневник „Франкфуртер Алгемайне“: „Във връзка с ирландския референдум за разрешаването на еднополовите бракове вярвам, че може да се говори не само за накърняване на християнските принципи, но и за деградация на човечеството. Много съм опечален от тези резултати. Църквата трябва да се съобрази с тази действителност и да активизира евангелизацията. Трябва да се направи всичко възможно да се защити семейството, защото то е бъдещето на човечеството.“

+++ Ватиканското издателство е издало пътеводител на арабски език, чийто автор е бившият папски нунций във Виена архиепископ Едмонд Фархат. Пътеводителът ще се ползва от многобройните туристи, говорещи арабски, които посещават не само базиликата „Свети Петър“, ватиканските музеи и ватиканските градини, но и се запознават със структурата и организацията на Светия престол и на ватиканската държава. Архиепископ Фархат е ливанец. В периода 2005-2009 г. е нунций във Виена; сега е титулярен архиепископ на Библос, Ливан.

+++ При завръщането си от Босна и Херцеговина папа Франциск е разяснил на прид-

ружаващите го журналисти въпроса за явяването на Дева Мария в Меджугория. Комисията, назначена от папа Бенедикт XVI и под ръководството на кардинал Камило Руини, вече е изготвила доклад и той е предаден в Конгрегацията за доктрината на вярата под ръководството на кардинал Герхард Мюлер; щом се получи решение, то ще бъде публикувано. При посещенияето си в Сараево папата не е посетил, нито е говорил за Меджугория.

+++ Светият отец е приел на аудиенция председателя на ватиканската банка Жан-Баптист де Франсю и подробно са обсъждали дейността на банката и процеса на реформирането ѝ. В бъдеще банката ще финансира предимно конгрегациите и католическите институти. Председателят е заявил, че печалбата на банката за 2014 г. е 69,3 милиона евро. Тази печалба се дължи на търговията с ценни книжа и по-ниските експлоатационни разходи.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция президента на Куба Раул Кастро. Срещата е преминала в дълъг разговор - по-дълъг от тези на папа Франциск с Ангела Меркел и Барак Обама. В едночасовия разговор са били разгледани и обсъждани подробно въпроси, свързани с положението на Католическата църква в Куба, за което папа Бергольо остро е разкритикувал президента. Раул Кастро е обещал, че всичко ще се промени в полза на Католическата църква. Той отново устно е благодарил на папата за неговото активно посредничество за подобряване на отношенията между САЩ и Куба. Накрая Раул Кастро официално е поканил папата да посети Куба.

+++ Префектът на Конгрегацията за евангелизация на народите кардинал Фернандо Филони е заявил по случай 50-годишнината от откриването на колежа за свещеници и студенти богослови от т.нар. мисионерски страни, че след завършване на обучението си в Рим свещениците и богословите от Африка и Азия трябва да се завърнат в местните си Църкви, а не да остават в Европа заради икономическите изгоди. Вярващите, които даряват повече от 500 стипендии за семинаристи, учещи за свещеници и монаси, настояват стипендиантите да се завръщат в местните си Църкви.

+++ От 2 до 8 август ще се състои международна среща на министри от Европа, Азия и Южна Америка с папа Франциск в Рим. Срещата се органи-

Ha cmp. 12

Почина сестра Нирмала Джоши, приемница на блажена Майка Тереза

На 81-годишна възраст в Калкута почина сестра Нирмала Джоши, първата генерална настоятелка на Мисионерките на милосърдието след кончината на Майка Тереза от Калкута. От дълго време сестра Нирмала страдеше от сърдечни проблеми, а през последните дни е получила бъбречна недостатъчност, като лекарите са я посъветвали да постъпи в болница за диализа, но е предпочела да остане със своите посетители.

Сестра Нирмала е родена през 1934 г. в Ранчи, настояща столица на индийския щат Джаркханд. Родителите ѝ са родом от Непал, баща ѝ е бил офицер в английската армия до независимостта на Индия през 1947. Въпреки че

родителите ѝ са индуисти, Нирмала е възпитана от християнски мисионери в Патна, столица на щата Бахир. Завършва политология и практикува като адвокат. Запознава се с дейността на Майка Тереза и избира да я последва в нейното служение. Приема католическата вяра и се присъединява към Мисионерките на милосърдието.

Тя е първата сестра от конгрегацията, която води чуж-

дестранната мисия на сестрите в Панама. През 1976 г. сестра Нирмала дава началото на съзерцателния клон на Мисионерките на милосърдието, на който е генерална настоятелка до избирането ѝ за приемница на Майка Тереза през 1997 г. На 26 януари 2009 г. индийското правителство ѝ удостоверява в второто най-важно отличие за нацията Padma Vibhushan за заслуги към страната.

Нейният мандат като генерална настоятелка на Мисионерките на милосърдието приключва на 29 март 2009 г.; нейното място заема сестра Мери Према Пиерик, от немски произход, която ръководи и до днес конгрегацията.

Папска була за извънредния юбилей на Божието милосърдие

Франциск, епископ на Рим,
слуга на Божиите слуги

На всички, които ще четат
това послание - благодат,
милост и мир

(Продължава от бр. 6)

Също и апостол Павел има подобно развитие. Преди да срещне Христос по пътя за Дамаск, неговият живот се състоял в това да се стреми по един безупречен начин да бъде справедлив според Закона (виж Фил. 3, 6). Неговото обръщане към Христос го води дотам, че да обърне изцяло своя начин на живот и светоглед и да каже в посланието си до галатяни: „И ние повярвахме в Христа Исуса, за да се оправдаем чрез вярата в Христа, а не чрез дела по закона“ (Гал. 2, 16). Неговото разбиране за справедливостта се променя коренно. Свети апостол Павел поставя вече на първо място вярата, а не закона. Това, което ни спасява, не е спазването на закона, а вярата в Исус Христос, Който със Своята смърт и Възкресение носи спасението заедно с милосърдието, което ни оправдава. Божията справедливост става сега спасение за всички, угнетени от робството на греха и всички негови последствия. Божията правда е Неговата прошка (виж Пс. 50, 11-16).

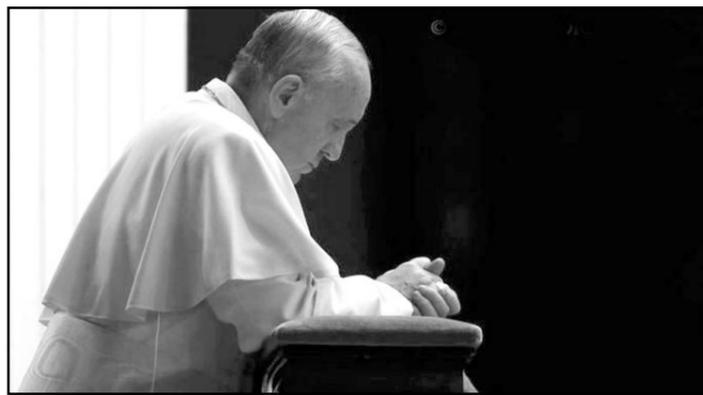
Милосърдието не се противопоставя на справедливостта, а изразява Божието отношение към грешника, чрез което той получава още една възможност да се покае, да се обърне и да повярва. Опитът на пророк Осия ни идва на помощ, за да ни представи надмогването на справедливостта в посока на милосърдието. Времето, в което е живял този пророк, е едно от най-драматичните в историята на старозаветния Израил. Царството е близо да разрушението; еврейският народ не е останал верен на завета, отдалечил се е от Бог и е загубил вярата на отците си. Според човешката логика справедливо е Бог да реши да остави този неверен народ - той не е останал верен на завета и следователно заслужава съответното наказание, т.е. изгнанието. Думите на пророк Осия доказват това: „Няма да се върне той в Египет, но Асур - той ще му бъде цар, защото те не поискаха да се обърнат към Мене“ (Ос. 11, 5). Обаче след тази реакция, която се основава на справедливостта, пророкът променя коренно своя език и открива истинското лице на Бог: „Превърна се в Мене сърцето ми, разпали се всичката Ми жалост! Няма да постъпя според яростта си, няма да изтребя Ефрема, защото аз съм Бог, а не човек; сред тебе е Светият; аз няма да вляза в града“ (Ос. 11, 8-9). Свети Августин, коментирайки думите на пророка, казва: „По-лесно е Бог да задържа гнева Си, отколкото милосърдието Си.“ И е точно така. Божият гняв

продължава само миг, докато Неговата милост е вечна.

Ако Бог се беше спрял само на справедливостта, той би престанал да бъде Бог, защото би бил като всички човеци, които искат спазването на закона. Справедливостта сама по себе си не е достатъчна и нашият опит показва, че ако се позоваваме само на нея, рискуваме да я унищожим. Поради това Бог отива отвъд справедливостта с милосърдието Си и с прощката. Но това не значи да обезсмыслим справедливостта или да я сметнем за нещо повърхностно, точно обратното. Който греша, ще трябва да си изтърпи наказа-

се уморява никога да я дарява по един винаги нов и неочакван начин. Всички ние грешим. Знаем, че сме призвани към съвършенството (виж Мт. 5, 48), но чувстваме силната тежест на греха. Докато усещаме силата на благодатта, която ни преобразява, усещаме също и силата на греха, който ни прави зависими. Въпреки прощката в нашия живот носим противоречието, които са следствие от нашите грехове. В тайнството на помириенето - изповедта, Бог ни прощава греховете, които наистина са изтрити и не съществуват; но все пак негативните белези, които простените грехове

MISERICORDIAE VULTUS

нието. Но това не е целта, а началото на обръщането, за да се изпита нежността на прощката. Бог не отрича справедливостта. Той я приема и я включва към едно по-висше състояние, където се изпитва любовта, която е в основата на истинската справедливост. Трябва да обърнем голямо внимание на думите на свети апостол Павел, за да не извършим същата грешка, за която той укорява юдеите, свои съвременници: „Защото без да разбират Божията правда и търсейки да изтъкнат своята правда, те се не покориха на Божията правда, понеже завършек на закона е Христос, за да бъде оправдан всеки вярващ“ (Рим. 10, 3-4). Тази Божия правда е милосърдието, дадено на всички като благодат по силата на смъртта и възкресението на нашия Господ Исус Христос. Христовият кръст следователно е Божият съд над всички нас и над света, защото ни предлага сигурността на любовта и новия живот.

Юбилеят съдържа в себе си и индулгенцията. По време на Светата година на милосърдието индулгенцията придобива особено значение. Прощката на Бог за нашите грехове не познава граници. В смъртта и възкресението на Исус Христос Бог ни показва наяве тази Своя любов, която достига дотам, че да разруши греха на човешките. Да се оставиш да се помириш с Бог - това е възможно благодарение на Пасхалното тайнство и на посредничеството на Църквата. Следователно Бог е винаги благоразположен за прошка и не

оставят в нашите взаимоотношения, държане и мислене, остават в нас. Но Божието милосърдие е по-силно и от това. То се превръща в снизхождение на Отца, което чрез невестата Христова - Църквата, достига простения грешник и го освобождава от всеки остатък на последствията от греха и го учи да живее с любов, да израства в любовта, а не да пада в греха.

Църквата живее в общението на светците. В Евхаристията това общение, което е дар Божий, се осъществява като духовно единение, което свързва нас, вярващите, със светците и блажените души, чийто брой не може да се изчисли (виж Откр. 7, 4). Тяхната святост идва в помощ на нашата слабост и така Светата майка Църквата може чрез молитвата и живота Си да помогне на слабостта на едните чрез светостта на другите. Да се приеме индулгенцията през Светата година, означава човек да се докосне до милосърдието на Отца с убеждението, че Неговата прошка се разпростира над целия живот на вярващия. Индулгенция е да изпиташ светостта на Църквата, която дава на всички благата от изкуплението на Христос, защото прощката е разпространява до най-крайните последствия, където стига Божията любов. Нека изживеем силно тези моменти от юбилейната година, като молим Небесния отец да прости греховете и да разпростре Своята милосърдна индулгенция.

Милосърдието притежава особена стойност, която прех-

върля границите на Църквата. Тя ни свързва с еврейската вяра и исляма, които приемат милосърдието като една от най-важните характеристики на Бог. Израил пръв получава това откровение, което остава в историята като начало на едно безценно богатство, което да се предложи на цялото човечество. Както вече видяхме, страниците на Стария завет са белязани от милосърдие, защото ни говорят за делата, що Бог е извършил от любов към Своя народ в най-трудните моменти на неговата история. От своя страна ислямът нарича Бог и с имената Милостив и Снизходителен. Този призив е често на устните на вярващите мюсюлмани, които се чувстват съпроводжани и подкрепяни от милосърдието в своя-

всеки, без да изключи никого. Нека отправим към Божията майка древната и винаги нова молитва на „Salve Regina“ (Радвай се, Царице - бел. пр.), та тя да не се уморява да отправя към нас милостивите си очи и да ни направи достойни да съзерцаваме лика на Милосърдието, нейния син Исус.

Нашата молитва се разпростира също към много светци и блажени, които направиха от милосърдието своя мисия на живота. По особен начин мисълта се насочва към великата апостолка на милосърдието света Фаустина Ковалска. Тя бе призвана да навлезе в дълбините на Божието милосърдие, да се застъпва за нас и да ни измоли благодатта да живеем и да вървим в живота с Божията прошка и с непокланителното упование в Неговата любов.

Една необикновена Свята година - за да живеем всеки ден в Божието милосърдие, което Отец винаги е давал на всеки. Нека през този юбилей се оставим да бъдем изненадани от Бог. Той никога не се уморява да отваря широко вратата на Своето сърце, за да повтаря, че ни обича и желае да сподели с нас Своя живот. Църквата усеща по много силен начин нуждата да възвестява Божието милосърдие. Нейният живот е автентичен и достоверен, когато убедително благовести милосърдието. Църквата знае, че първата й задача - особено във време като нашето, изпълнено с големи надежди и силни противоречия - е да въведе всички във великото тайнство на Божието милосърдие, съзерцавайки лика на Христос. Църквата е призвана да бъде първият правдив свидетел на милосърдието, като го изповядва и живее като център на откровението на Исус Христос. От сърцето на Света Троица, от най-съкровените дълбини на Божието тайнство извира и тече непрестанно голямата река на милосърдието. Този извор никога не ще се изчерпи, колкото и много да се онези, които ще черпят от него. Всеки път, когато някой има нужда от него, може да пристъпи и да гребне, защото Божието милосърдие е безкрайно - толкова е недостижима дълбочината на тайнството, което съдържа, толкова е неизчерпаемо богатството, което идва от този извор.

Нека през тази юбилейна година Църквата повтаря непрекъснато Словото Божие, което да проехтва силно и убедително като Слово и жест на прошка, на подкрепа, на помощ, на любов. Нека Църквата не се уморява да предлага милосърдие и да бъде винаги търпелива в подкрепата и прощаването. Нека Църквата стане глас на всеки мъж и на всяка жена и да повтаря неуморно: „Спомни си Твоите щедрости, Господи, и Твоите милости, защото са отвика“ (Пс. 24, 6).

Дадено в Рим при „Свети Петър“, 11 април, в навечерието на Втората пасхална неделя или на Божието милосърдие, в господнята 2015 г., трета на моя понтификат.

FRANCISCUS

Превел отец Койчо ДИМОВ,
енорийски свещеник
в с. Бърдарски геран

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1500)
юли 2015 г.

„Като членове на Ордена на проповедниците те участват в неговата мисия чрез задълбочено изучаване, молитва и проповядване на Божието слово според условията на мирския начин на живот“ (Правило на мирските фратерни на свети Доминик).

Понякога чуваме за „доминикански орден“, „терциари“, „трети орден“, но често тези названия за нас остават неясни, свързани с откъслечни факти и представи за бели раса, може би инквизиция, света Катерина Сиенска, възрастни хора, „които само казват броеницата“ и т.н. За какво става дума? Да започнем от самия орден.

Орденът на проповедниците (Ordo Praedicatorum, OP), известен още като Доминикански орден по името на своя основател свети Доминик де Гусман (като испанец би трябвало да го наричаме свети Доминго де Гусман - б.р.), е утвърден от папа Хонорий III през 1216 г. и е „създаден още от началото специално за проповядване и за спасяване на душите“ (Основна конституция на ордена). Повод за възникване на ордена са бързо разпространяващите се в Южна Франция дуалистични ереси на катарите и албигойците, увличащи хората с аскетизма и бедността на своите последователи. Свети Доминик разбира, че освен евангелско лично свидетелство - новият орден както и наскоро създаденият Францискански орден живеят в бедност - за обръщане на еретиците е необходимо и дълбоко познание на истинското учение на Църквата и способност то да бъде обяснено, аргументирано и защитено пред заблудите. Ето защо задълбоченото изучаване на боготкровенията истина - т.нар. studium - заема централно място в харизмата на ордена. Оттук и девизите на доминиканците: Veritas - Истина, и Contemplari et contemplata aliis tradere - Да съзерцаваш (истината) и съзерцаното да предаваш на другите.

Още преди да събере първата общност от братя, свети Доминик осигурява на „светото проповедничество“ постоянна молитвена подкрепа, основавайки общност на клаузури сестри (т. нар. втори орден или ред), които докато „братята говорят на хората за Бог, ще говорят на Бог за хората“.

Историците са единодушни, че ако и да не създава лично мирската част на ордена, то свети Доминик е вдъхновител на присъединяването на вече

съществуващия Орден на покаянието - спонтанно организирани групи от ревностни миряни (живеещи в света) - към Доминиканския орден. Орденът на покаянието, затвърден през 1210 г. от папа Инокентий III, е поверен по-късно от папа Григорий IX на духовната грижа на приемника на свети Доминик и втори генерал на доминиканците блажен Йордан Саксонски. Смята се, че животът на тези миряни е окончателно уреден от правна гледна точка от седмия генерал на ордена Муньо де Самора, който през 1285 г. създава първото утвърдено правило на Третия орден, което е в сила до 1923 г. В него се казва: „Нека не дават повод за подозрение в ерес, а нап-

ните членове по демократичен принцип. Фратерната има свой асистент от ордена, който „подпомага членовете по въпросите на вероистините и в духовния живот“ (пак там, чл. 21).

Членовете на Мирския орден непрекъснато се формират духовно, за да израстват като „истински зрели във вярата хора, способни да възприемат Божието слово, да го преживяват с почитание и да го проповядват“ (пак там, чл. 11). Център на доминиканската духовност е „Христос Разпнатия“ (срв. 1 Кор. 1, 23) и почита към Неговата майка Дева Мария, под чието покровителство е целият орден. Така централно място във формацията заема литурги-

я. Преди всичко това е участие в молитвите, покаяните дела и благодеянията - с една дума в заслугите на целия орден. Освен това терциарството е сигурен път, утвърден от Църквата, стъпващ на многовековна традиция и доказал се в живота на много свети и блажени мирски доминиканци. Такива са света Катерина Сиенска (църковен учител), света Роза от Лима, блажен Пиер-Джорджо Фрасати и много други; известни мирски доминиканци са Беатриче от Флоренция (дъщеря на Джото), Луиза де Борджия (сестра на свети Франциско де Борджия), от по-съвременните Зигфрид Унсет (Нобелов лауреат по литература през 1928 г.), Алдо Моро (известен

1993 г. досега поне веднъж годишно пътува до България и провежда духовни упражнения. Фратерната се събира веднъж седмично - срещата започва с участие в литургия, продължава с общо молене на вечернята, след което следва изучаване на формационно четиво. Веднъж месечно - на първа събота от месеца, фратерната се събира на т.нар. полуден за съсредоточаване. Той включва утрения, духовно четиво, обожаване на Светото причастие, броеница и литургия. Поне веднъж годишно има духовни упражнения. Своето призвание към апостолство фратерната осъществява преди всичко чрез полагане на системни усилия за добра формация на членовете, която да бъде извор на автентичен християнски живот и свидетелство за околните. Освен това заедно или поотделно членовете на мирския орден в България се включват в различни инициативи в Църквата или извън нея: участват в дейността на Културния център към Католическата екзархия, разпространяват набожността за осиновяване на заченото дете, Помпейската броеница и др. Огромно място в проповедничеството на фратерната заема участието в издаването на християнска литература - някои преведени или редактирани от нас заглавия са добили вече широка известност: „Трактат за истинската набожност към Дева Мария“, албумът „Свидетели на тайната“, „Божии заповеди“, „Разговори със свети Августин“, „Шанс или изкушение?“ и др. Във връзка с предстоящото честване на 800-годишнината на Доминиканския орден през 2016 г. се подготвят семинари с участието на лектори от чужбина и се превеждат книги, сред тях една от перлите на християнската духовност - „Диалог за Божието провидение“ на света Катерина Сиенска.

Интересуващите се от Мирския орден на свети Доминик в България могат да пишат на имейл адрес: dominicanisaeculares@abv.bg или да получат координати за връзка чрез редакцията на вестника.

Богдан ПЕНЕВ

Мирски доминикански орден - 800 години служение на истината

отив, да бъдат в Господа истински синове на свети Доминик, т.е. да бъдат - според своя начин на живот - изпълнени с ревностно и пламенно усърдие в грижата за истината на католическата вяра. Така Доминиканският орден приема и включва „покаяниците“ в своята апостолска мисия, правейки ги неделима част от ордена и осигурявайки им духовно ръководство; и досега терциарите (от лат. tertius ordo - трети орден, бел. ред.) са подчинени на генерала в това, което е свързано с принадлежността им към Доминиканския орден. Днес членовете на Третия или още Мирския орден живеят според Правилото на мирските доминикански фратерни, утвърдено през 1987 г.

„Някои (миряни), вдъхновени от Свети Дух за живот според харизмата на свети Доминик, се включват в ордена (...) чрез специални обещания“ (Правило, чл. 3). Член на Мирския орден на свети Доминик може да стане всеки католик между 18 и 65 г., приемащ всички истини на вярата според учението на Църквата, пребиваващ в благодатно състояние, водещ редовен живот в тайнствата, без психически пречки за живот според правилото. Първоначално кандидатът преминава през пробен период на постулат, след което със специална церемония встъпва в новициат - период на опознаване на условията на живот в ордена, неговата история и т.н. Следват временни обещания за период от три години, а след тях - вечни.

Основната структурна и функционална единица на Третия орден е фратерната (от лат. frater - брат). Тя е „мястото, където се поддържа и развива званието на всеки член. Ритмичността на срещите е различна за всяка фратерна. Участието на всеки член в живота на фратерната свидетелства за неговата вярност“ (Правило, чл. 15). Начело на фратерната стои предстоятел, избран за определен мандат измежду ней-

ята, в която е призван да участва всекидневно според възможностите си всеки терциар. Задължението за ежедневното казване на литургията на часовете (бревиара) заедно с цялата Църква както и моленето на части от броеницата - „традиционна набожност на ордена“ - служат за „напредване в едноразмерно съзерцателното и апостолското звание“ на мирския доминиканец (срв. Правило, чл. 10). Мирският доминиканец индивидуално или в общи за фратерната занимания се запознава с актуалните документи на Църквата и ордена. По този начин чрез постоянни усилия за „обръщане на сърцето в духа и практиката на евангелското покаяние“ терциарът, като задълбочава познанието и любовта към учението на Църквата, „постоянно размишлява проблемите на съвременното в светлината на вярата“ (срв. Правило, чл. 10).

Какви са ползите от това да бъдеш член на Третия орден?

италиански политик от XX в., неколккратно премиер), Джорджо Ла Пира (италиански политически лидер от XX в., Божи раб), Луи дьо Фюнес (известен френски комик) и др.

В България първите членове на Мирския орден на свети Доминик дават своите частни обещания в началото на 90-те години на XX в., запалени от Мария Коминек - българка, доминиканска терциарка, живееща в Полша. Когато общността вече наброява седем членове с вечни обещания, започва процедура за основаване на фратерна и това става с декрет на Генерала на ордена през 2005 г., на празника на света Екатерина Александрийска, която българските терциари приемат за свой патрон. Настоящем фратерната е част от Полската провинция на ордена, от която произлиза и която през годините се грижи за нейната формация, най-вече в лицето на отец Марек Гжелчак, OP, който от

Врата на времето

От стр. 1

се превърне за нас в мястото, където да намерим спокойствие, приятелство и преди всичко да можем да обновим своята връзка с Бог и да пресомислим себе си и живота си.

Тази година фестивалът в Белозем ще се проведе под мотото „Между небето и земята“ и ще има четири основни теми: Земя, Човек, Стълба, Небе.

Първия ден ще се докоснем до всичко, което е свързано с нашата земя - земята, на която живеем, където ни се случват радости и трудности, където се появяват проблеми и предизвикателства.

Втория ден ще помислим за себе си и за целия човешки род. Как според Божия замысел трябва да преживяваме своя живот, изпълнявайки завета „Пълнете земята и я обладавайте“ (Битие 1, 28).

На третия фестивален ден,

който нарекохме Стълба, ще поговорим за средствата, които са ни от помощ по пътя към Бог. Тук преди всичко ще се спрем на тайнствата и Словото Божие, които ще ни подпомогнат да преживеем четвъртия ден. Именно в този ден ще се опитаме да стигнем небето. Разбира се, няма да се качим на ракета и да излетим нагоре, но със сигурност ще си припомним думите на Исус за последните неща: съд, ад и рай, и как днес можем да постигнем хармония между земното и небесното. Така тук, на земята, ще се опитаме да се докоснем до небето чрез набожност, конференции, уъркшопове, танци, песни, срещи по групи и участие в концерти (поканихме групи от Хърватия, Полша и Испания).

„Вратата на времето“ ще бъде отворена между 24 и 29 август по време на фестивала в Белозем. Тази необикновена

Белозем
XVII Международен Артхисторически Фестивал
Между небето и земята
24 - 29 август 2015 г.
музика вара приятелство
www.festival.capucini.bg

среща на млади хора, която започва в понеделник и свършва в събота, е предначертана за младежи от 14 до 30 години. Мнозина казват, че такова настроение, каквото има по време на фестивала, няма никъде...

Заповядай и тази година!
Повече на www.festival.capucini.bg
Отец Марчин ГРЕЦ

„Каритас“ - едно човешко семейство

Из обръщението на кардинал Роберт Сара към европейските доброволци по време на срещата, организирана от Cor Unum, 10-11 ноември 2011 г.

Благодаря на Бог, че толкова много хора считат за чест да участват в доброволчески труд, да служат на ближните, организациите и общността. Именно затова вие заслужавате признателността и благодарността на Църквата, защото чрез доброволчеството участвате в разпространението на посланието на Христовата любов към всички хора. От името на цялата Църква благодаря ви за това свидетелство на любовта!...

Според статистиката 65% от доброволците в Европа са студенти. Те искат да се чувстват необходими, желаят техният принос и усилията им да направят положителна промяна в обществото. Доброволческата работа им предлага тази възможност: развиване на социални ценности и придобиване на опит и умения, които други образователни сектори не предлагат. Чрез инициативите на себеотдаване те развиват собствената си отговорност и се научават да ценят стойностите в живота. Ако е вярно, че

първата форма на благотворителност е образованието, също така е вярно, че първото образование е благотворителността.

Доброволчеството не само помага на младите хора да разгърнат своите таланти и дарби, а също ги обогатява в техния християнски живот, тъй като е свързано със заповедта да обичаш Бог и ближния... Умората, пренатоварването, тревогата и дори различните трудности, през които преминават, Божиата благодат ще отплати с плодове на търпението, състраданието, упованието и себеотдаващата любов. Чрез тези изпитания Бог ще докосне и преобрази сърцата им в сърца като Неговото. Ако целта на живота ни е нашата любов да бъде отражение на Неговата, то без никакво съмнение това преобръщане на сърцето ни е най-добрият плод на доброволческия труд... Нека младите хора да открият чрез доброволния труд, че истинското щастие е в себеотдаването и нека отворят сърцата си, за да почувстват призива на Исус.

Национална доброволческа среща

„Каритас Света Анна“ посреща доброволци от цяла България

„Каритас Света Анна“ в с. Малчика провежда Национална среща на доброволците, която събира доброволци от цялата мрежа на „Каритас“ в България и от други неправителствени организации. Доброволческата среща се превърна в традиция за енорийския „Каритас“ в село Малчика. Провежда се всяка година непосредствено преди празника на света Анна - покровител на енорията.

„Доброволческата работа се извършва от сърце, с любов, с приятни усещания и емоции, влагаш нужното съпреживяване за всеки отделен случай, оставаш доволен от това, което си искал да направиш, при това доброволно. Доброволците имат важна роля в дейностите на „Каритас“ в нашата енория“, споделя Нина Алексиева, енорийски отговорник.

През деветницата, посветена на патрона на енорията, всяка вечер се организират шествия със статуята на света Анна до различни райони на селото. По този начин света Анна - покровителка и застъпничка пред

Бог, достига до все повече хора, които нямат възможност да отидат до черквата поради своята възраст или различни заболявания. Доброволците участват в шестивията, също така се включват при посещенията на стари, самотни и болни хора, при организирането на благотворителен обяд за тях, придружен от литургия, и при даване на тайнството Елеосвещение (помазване на болни).

Тази година Националната доброволческа среща е специална, защото съвпада с отпразнуването на 20-годишния юбилей на „Каритас Света Анна“, както и с отбелязването на 160 години от осветяването на енорийския храм „Света Анна“.

В дните на провеждане на

националната доброволческа среща - 24 и 25 юли, са предвидени редица инициативи, сред които кръгла маса с мото „Нашият свят, нашето достойнство, нашето бъдеще“, тържествена литургия, бдени и забавни програми и дискусии, по време на които участниците обменят опит и идеи. На срещата са поканени представители на „Каритас“ от България, както и на партньорски неправителствени организации.

Надеждите на организаторите за резултатите от Националната доброволческа среща са да се зародят нови партньорства с други организации, по-тесни връзки с представителите на общинската и местната власт. Но най-важното е, показвайки изминатия път за 20 години, да дадат удовлетворение на доброволците, които са се отдавали напълно през това време, както и кураж да продължават да правят „доброто“ още по-добро. И не на последно място да привлекат вниманието на много други хора, пожелавайки да станат доброволци в „Каритас“.

„Каритас“ в България

„Каритас“ - София
Информационно-консултативният център „Света Анна“ в София, създаден за да подпомага пълноценното участие на хората, получили международна закрила в обществен живот на страната ни, продължава да помага чрез съдействието за намиране на работа и за включване на деца бежанци в образователната система. Благодарение на работата на екипа на „Света Анна“ през изминалия месец трима души бяха назначени на работа, а две деца от септември ще посещават предучилищна

подготвителна група и детска градина.

„Каритас“ - България

След активни застъпнически действия „Каритас“ - България, в партньорство с други неправителствени организации допринесе за внасянето на промени в Законопроект за изменение и допълнение на Закона за лечебните заведения и Закона за здравето. Внесените промени ще дадат възможност на „Каритас“ и Католическата църква официално да предоставят здравни грижи на нуждаещи се хора.

Помогни на болен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом.
Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори.
Ако желаете всеки месец да дарявате по 2 лв. или 5 лв. за каузата, то отговорете на автоматичния есемес от номер 17 777 с „Да“.
Така ставате постоянен месечен дарител.
Нека заедно помогнем на възрастните хора да изживеят старините си спокойно. В грижа и обич.

Защото СМЕ ХОРА!

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни възрастни хора.
Подробна информация:
www.homecare.caritas.bg

„Каритас“ по света

„Каритас“ - Европа
Във връзка със Световния ден на бежанците - 20 юни, „Каритас“ - Европа, излезе със своя позиция по отношение на мигрантите и бежанците. Организацията призова европейските лидери към по-голяма солидарност, но не само между държавите членки на ЕС, а и между хората изобщо. Със своето послание „Миграцията не е престъпление“ от „Каритас“ - Европа, се надяват да въздействат на управляващите да заемат твърда позиция на солидарност и защита на човешкото достойнство на бежанците и мигрантите. Нежеланието на властите да чуят и видят страданията им по границите убива мечтата за един Европейски съюз, който

би трябвало да е първенец по солидарност и закрила на човешките права.

„Каритас Интернационалис“

Световната мрежа на „Каритас“ продължава да подкрепя пострадали от земетресенията в Непал. До юни сътрудниците на „Каритас“ са помогнали при посрещането на непосредствените нужди на хиляди семейства, едновременно с това са положили основите за дългосрочно пълно възстановяване. В непосредствения си отговор „Каритас“ работи за осигуряване на подслон, вода, санитарни и хигиенни материали, храна и медицинска грижа. С помощта си световното семейство на „Каритас“ е достигнало до повече от 100 000 души.

Нова книга

Малка книга за свети Доминик

Книгата на Жорж Бернанос, създадена в 1928 г., излезе преведена на български от Тони Николов, дело на издателство „Комунитас“. Тя се явява като едновременно и необходимо разнообразие в изданията на споменатото издателство, в което досега приоритет има литературата, свързана с кармелитанския орден.

Книгата представлява емоционален разказ за светеца, написана сякаш на един дъх.

Няма глави - частите ѝ са отделени със звездички, и това предразполага да се изчита цялата без спиране. Въвеждането навежда на мисли за една литературна импресия, но когато се навлезе в същността на описанието, става ясно, че все пак емоционалното възприятие на личността на светеца строго държи мисълта на Бернанос в конкретните биографични данни. В текста се съобщават даже някои данни, които са ценни

за агиографията, без, разбира се, да се цитира откъде са взети. Последната мисъл не бива да се схваща като критика към творбата - Бернанос създава белетристично произведение, а не научен реферат. Според кратката му биография, изложена в края на книгата, става ясно, че той е известен християнски писател от края на XIX и първата половина на XX в. и няколко негови романа са преведени на български език.

В края на книгата по години е публикувана биографията на свети Доминик, което ориентира точно читателя относно периодиката на делата му.

И най-накрая - интересни са оформлението и печатът - цялата книга е в едър шрифт. Вероятно това е търсено неслучайно - за да напомня старите манускрипти, които са били обикновено в по-голям от съвременния общоприет формат, с красиво изписани главни букви и едър

шрифт. Погледнато прагматично - удобно за четене от читатели с проблеми в зрението.

Книгата е още един принос в християнската агиографска литература.

Майя РАЙКОВА

6 ИСТИНА VERITAS
Брой 7 (1500)
юли 2015 г.

Защо такава заглавие, ще се запитате, няма някой се съмнява, че княгиня Олга е руска светица? Интересното тук е, че относно произхода на светицата има три версии, едната от които е за български произход. И трите са твърде добре обосновани, затова на въпроса за произхода на светицата не може да се даде точен отговор.

Но преди да коментираме версиите, ще изложим главните данни, които са всеизвестни. Олга в някои стари документи е записана като Хелга, което е препратка към викингски произход. Знае се още, че се е казвала Елена, съпруга на княз Игор I, майка на княз Светослав I, от чието име управлява между 945 и 969 г. Според руски и български автори тя е внучка на българския покръстител Борис I, родена през 80-те години на IX в.

Сведенията за Олга са от „Начална руска летопис“ - 150 години след смъртта ѝ. Те са оскъдни и противоречиви. Възхваляват я като първия проводник на християнството в Киевска Рус. Според тази хроника византийският император е така силно впечатлен от красотата ѝ, че ѝ предлага брак, когато тя е някъде между 58-и и 78-годишна възраст. Може да се поспори дали това не би могло да се приеме като легенда, още повече че някои източници твърдят, че по това време Константин VII Багренородни е бил женен.

Данни за света Олга има още в „Летописец русских царей“.

А сега идва ред на версиите за произхода на света Олга равноапостолна.

Първата версия е твърде романтична. Тя гласи, че Олга има варяжки произход и е от простолюдие, че е родена в град Псков. Случайно среща в гората княза при река Велика, даже някъде се споменава, че го прекарва с лодка на отсрещния бряг, за да отиде той там на лов. Двамата се влюбват и когато тя отраства, се венчават. Настойникът на княз Игор, който се казва Олег, урежда брака на княза. В тази връзка се изказват предположения за роднинска връзка между настойника на княза и младата Олга.

Втората версия, разпространена предимно в Украйна, е, че Олга е със западнославянски произход. Била езичница от изчезнало ранносредновековно селище Плесенско, намиращо се при днешните села Подгорци и Загорци в околия Броди при извора на река Сирет в горното течение на река Западни Буг. Там са намерени писмени паметници, в които фигурира древночешкото име Olha.

Според българската версия Олга е принцеса от Плиска. Конкретни извори по отношение на българския произход на светицата са легендите, агиографията и богословските трактати като този на Евгений Българин от XVIII в. В този ръкопис се съобщава, че светицата е кръстена Елена още в родината си. На въпроса дали Плиска и Псков всъщност не са един и същи град, може да

се отговори отрицателно. В най-ранните документи от IX в., където се говори за Плиска, Псков още не съществува. В документи от XIV-XV в. никъде не се споменава за Плиска. От друга страна, има податки, че Олга основава Псков. Но дали пък това основаване всъщност не е обновяване на родния ѝ град Псков, който претърпява огромен пожар и в началото на X в. повторно се заселва и преживява разцвет. Или пък, че отивайки в Киевска Рус, младата съпруга на Игор би желала да съхрани спомена за родната си Плиска и нарича новоосновения от нея град Псков. От друга страна, може да се търси фонетична прилика между Пльсков - Плесков, а оттам и със западнославянската версия - Плесенско. Според Лаврентиевия списък (XIV в.) десетилетия преди визитата си

в Константинопол, където се твърди, че е кръстена на стари години, при женитбата си Олга се е казвала Елена. Друг извор - „Владимирский Летописец“ от XV в., открит в 1887 г. от архимандрит Леонид, настоятел на Троицко-Сергиевата лавра, казва, че Игор е взел жена от българите, доведена в 903 г. с име Елена. „Летописец русских царей“ пък я характеризира като рядко начетена християнка и с умения на управник и държавен водач. И действително след смъртта на Игор тя е наместник, регент и дипломат в управлението. За подготовката и добиването на подобни знания навремето българското царство е било една от малкото държави, където образованието наистина е било на високо за времето си ниво. Разбира се, до образование в Средновековието са имали достъп само хора с аристократическо потекло.

Предполага се, че Олга е дъщеря или на цар Симеон Велики, или негова сестрина или братова дъщеря - на Анна Българска - най-малката дъщеря на Борис I, или на Владимир Расате, или на Гавраил, на Яков или на Персика - сестри и братя на Симеон. В такъв случай Симеон I може да е баща, вуйчо или чичо на Елена. Името на дядо ѝ, преди да се покръсти, е Богорис, а това име е известно в царстващия руски елит. Българската теза за вероятния произход на света Олга се поддържа от руския учен Иловайский.

Съпругът на Олга - Игор I, е убит от славянското племе древляни, когато отива с войските си да потуши бунт в земите на племето. Олга е дълбоко потресена, когато научава, че гробът на мъжа ѝ е по-

руган от езичниците древляни, които там са правили езическо жертвоприношение. Тя си отмъщава с жестокост, като пратениците, изпратени при нея, за да искат ръката ѝ за древлянския княз Мал, са предателски убити, земите на племето - опустошени, и цели градове - изгорени.

Според някои източници по-късно Олга търси съюз с Византийската империя във войната с Хазарския хаганат и приема християнството, когато отива на посещение в Константинопол в 957 г., като при покръстването ѝ дават името на Елена Лакапина - съпругата на Константин VII Багренородни. В делегацията има и български свещеници - догадка за българския произход на светицата. В Лаврентиевия летопис се упоменава, че в Константинопол Олга е съпровождавана от българския монах

мъдър политик в управлението на Киевска Рус. Тя устройва руската държава, обединява всички източни славянски племена, като ги организира в общ държавен организъм. В 945 г. сключва договор с Византия срещу България. Дали това е само политически ход, или пък говори против българския ѝ произход, не е ясно. Във всеки случай според Константин Иречек това е договорът, потвърден в „Летопис по Лаврентеевскому списку“, където още пише, че синът ѝ криел от майка си предпочитанието си да живее в Переяславец (вероятно дн. Силистра) - на Дунава, отколкото в Киев.

Олга извършва редица административни, стопански и финансови реформи, уточнява западните граници с Полша и конните застави на юг. Строи черкви: „Свети Николай“, „Света София“ - Киев,

да излиза сияние. Който идвал с вяра, се изцелявал, а невярващите не виждали нищо, защото прозорчето оставало затворено.

А киевската черква „Света София“ е забележителен архитектурен паметник, посещаван от вярващи и атеисти от целия свят.

„Света София“ може да служи като пример за монументалното църковно строителство в Русия, началото на което е в XI в. Византийската кръстокуполна система с логичната си композиция на вътрешното пространство ляга в основата на петкорабната черква. В „Света София“ има 13 купола, с което се отличава от всички византийски храмове, както и от незапазената еднотименна черква в Новгород. Характерно за обема на киевския храм е повишаването в центъра към главния купол. Този

Княгиня Олга равноапостолна - българска или руска светица?

„Благовещение на пресветата Богородица“ - Витебск, и др.

Голямата вероятност за българския произход на света Олга се базира на факта, че нейният внук Владимир неслучайно носи това име. Баща му - Светослав, който си остава езичник, вероятно му дава името на дядо си - Владимир Расате. В такъв случай става дума за потомство на сина на цар Борис Покръстител, наказан жестоко от баща си заради опита да върне езичеството по българските земи. Внукът на Олга е женен за българка - Милолика-Анна, и неговите синове са Борис и Глеб - също двама известни руски светци, умрели за Христовата вяра. Тук пък се срещаме с името Борис - защо ли да не е спомен за пращането покръстител. Въпреки че е християнин, Владимир имал много жени и родените от тях синове езичници убиват двамата братя Борис и Глеб.

Мощите на света Олга са извадени нетленни от земята от внука ѝ Владимир и положени в киевската черква „Света Богородица“. По време на монголското нашествие са скрити под пода на храма. Според едно предание са открити от Петър Могил в XVII в., а в XVIII в. отново са скрити на неизвестно място и по неизвестни причини.

Света Олга равноапостолна е канонизирана в 1547 г. В 1911 г. ѝ е издигнат паметник, който я представя заедно със светите братя Кирил и Методий от едната страна, а от другата - свети Андрей Първозвани. Паметникът е възстановен в 1996 г.

Свети Димитрий Ростовски описва в „Жития на светците“, че над гробницата на света Олга в стената на черквата има прозорче. Когато идвал човек с голяма вяра да се моли, прозорчето се отваряло само и можело да се видят мощите на светицата. Най-достойните виждали дори оттам

принцип на стъпаловидно нарастване е от XI в. Петте купола се отделят ясно, но винаги с тежнение към централния - най-масивен. Различните размери на куполите, които съпоставени спомагат за създаване на живи, вълнисти линии, както и обширната външна галерия създават сложно хармонично съчетание на обем и линии.

Първоначалният облик на черквата е запазен в източната страна.

Вътрешното пространство се разделя на обособени части от 12 мощни стълба. Динамиката в интериора се създава от богатата и сложна игра на светлина и мрак. Фреските и мозайките са във византийски стил и представляват едно неразривно цяло. Един от забележителните стенописи в черквата е фигурата на Богородица - оранта в централната абсида. Лилаво-сините ѝ одежди и лилавата пелерина я открояват ясно върху златистия фон. Строгий поглед, широко отворените ѝ очи и свободно разперените ѝ ръце встрани придават тържествена строгост на образа. Съсредоточено строгият ѝ израз е повод на русите да я наричат „Неразрушима стена“, а същевременно образът ѝ олицетворява духовната сила и силната вяра на средновековния русин от единадесетото столетие.

Днес видът на черквата е много променен. Промяната става на границата между XVII-XVIII в. при хетмана Иван Мазепа (1687-1709) и митрополит Варлаам-Ясинский (1690-1707), когато черквата е напълно възстановена и построена в стил украински барок.

Бележки: В статията са използвани материали от интернет, „Всеобщая история искусств“ т. 2, кн. 1, изд. 1960 г. Москва; „Чети минеите“ - св. Димитрий Ростовски.

Майя ХИЛДЕГАРД

Озарени от усмивката на Дева Мария

За поклонничеството е писано много. Няма да се спирам подробно на същността на тази тема. Само бих искала да напомня, че поклонничеството не е обикновено оказване на почит и привързаност към някой светец или светица - то е много повече. То е личният ни най-съкровен път към съвестта, преоценка на житейски същности и битие, то е духовно общение с духа на почитаната личност, най-накрая - интелектуално осмисляне на истини на вярата. Поклонничеството е опознаване и на ближните - на тези, с които заедно пътуваме към желаното свято място; то е братско общение в молитвата и в бита по време на престоя на съответното място. И най-накрая - то е духовна радост от всичко това, изредено по-горе.

Поклонническите места на Дева Мария са много. Едно от близките до нашата страна място е Меджугорие. Сигурно мнозина вече са били там. Познавам млада банатчанка от Стар Бишнов, която често ходи там, дори веднъж в мое присъствие обяви, че се готви да посрещта там Нова година.

Преди да разкажа за посещението на групата от енория „Успение Богородично“ - София, в Меджугорие, нека си припомним историята на явяването на Божията майка в Меджугорие.

Първото явяване на Дева Мария става в 18.00 ч. на 24 юни 1981 г. Тя се явява на шест деца с детенцето Исус в ръце. Отначало те са обзети от страх, но тя ги приканва с жест да се приближат и те се досещат, че това е Дева Мария. На следващия ден децата отиват на същото място с надежда отново да срещнат Божията майка. Изведнъж се появява силна светлина - като светкавица, и Мария отново се явява, този път без детето в ръце. Тя приканва децата с жест да се приближат. Те се молят с „Отче наш“, „Радвай се, благодатна“ и „Слава на Отца“... Тя се моли с тях, без да казва „Радвай се, благодатна“... Две от децата искат да узнаят някои неща, но Девата бърза да ги напус-

не и само продумва: „Господ да бъде с вас, мои ангели.“ На въпроса на децата ще дойде ли на следващия ден, Мария само поклаща глава в знак за положителен отговор. На втората среща две от децата не присъстват. Когато на следващия ден те отново се присъединяват към групата, на тях Дева Мария не се явява повече.

На третия ден децата са на същото място и в същото време - 18 ч., в очакване на Мария. Те са преизпълнени с радост и същевременно с трепетно страхопочитание. Последвани са от група хора, които също очакват чудото. Внезапно три пъти просветва светкавица. Дева Мария се явява на същото място, малко по-високо, но бързо се скрива. Когато децата започват да се молят, тя отново се явява, усмихната и особено красива. Когато тръгват от къщи за срещата с Мария, стара жена им дава светена вода, за да разберат дали това е чудо или дело на дявола. Едно от децата разпръсква светената вода при появяването на Мария с думите: „Ако ти си Божията майка, остана; ако не - отдръпни се от нас.“ Усмихната Мария остава при децата. Друго дете я пита за името и тя отговаря, че е Дева Мария. Когато слизат от хълма Подбрдо, тя отново се явява и казва: „Мир, мир, мир и пак мир.“ Зад нея се разпознава кръстът. Мария казва през съзри: „Мир трябва да цари между човека и Бога и между всички хора!“ На следващия ден при явяването си Девата казва, че свещениците трябва твърдо да стоят във вярата и да се грижат за вярата на хората. Също казва на децата да не се страхуват. На слизане от хълма Дева Мария отново се явява, за да си вземе довиждане, като казва: „Нека Бог бъде с вас, ангели мои, идете си с мир!“

На петия ден още от сутринта идват около 15 000 души в очакване на чудото. Свещеникът Йозо Цовко извиква децата и ги разпитва за случилото се в предишните дни. В определеното време децата са на

мястото на срещата и отново страстно се молят. Едно от децата задава въпрос на Мария какво тя желае от тях и какво очаква от свещениците. Тя отговаря, че хората трябва да се молят и твърдо да вярват, а свещениците да стоят здраво във вярата и да помагат и на другите да правят това. На слизане от хълма Мария се

явява многократно и на въпроса на децата защо не се явява в черква, отговаря: „Блажени са тези, които не са видели, но са повярвали!“ На шестия ден завежда децата на психиатър в Мостар. Той потвърждава, че децата, видели Дева Мария и общували с нея, са душевно здрави. Лицето, което настоява за такъв преглед и завежда децата на лекар, е убеден атеист, но веднага след това става силно вярваща личност. Децата се връщат на определеното място и очаквайки появата на Божията майка, се молят искрено. Тя се появява и казва: „Хората трябва твърдо да вярват и да не се страхуват!“ На тази среща присъства и лекарка. Тя поисква от децата да докоснат Девата. Те протягат ръце и я докосват по гърба, при ко-

ето изпитват приятно усещане - тръпки и гъделичкане. Тогава лекарката признава, че това наистина е необяснимо чудо. По това време в Меджугорие идват родителите на едно болно дете. Те се молят с упование за оздравяването и поствят. Детето скоро оздравява.

На седмия ден децата са по-

канени от две момичета на разходка с кола в местност, отдалечена на километър от мястото на явяванията на Мария. Децата се качват на колата, но когато наблюдават часът на явяването на Девата, те получават вътрешна заповед да се молят и слизат.

Скоро полицията забранява събирането на поклонници на това място. Мария обаче се явява на други места - в полето, в къщите и на други места. Чудните явявания продължават до 15 януари 1982 г. Божията майка се явява не само на децата, но и на свещеника, и в храма. Веднъж по време на молитва на броелицата свещеникът запява в екстаз, прекъсвайки молитвата, и хората разбират, че тя отново се явила. Скоро обаче свещеникът е арестуван. Светската власт полага усилия да прекрати участието на вярващите в това чудо.

Дева Мария се явява от време на време съвсем неочаквано на мястото, където децата са я видели за първи път. Понякога въпреки усилените молитви не се явява; друг път е съзряна от едни хора, а други не я виждат. Явяванията траят от няколко минути до един час. Богородица се явява на хора от различни раси, с различно социално положение, пол и образование.

А какво бе нашето поклонничество в Меджугорие?

Път, изпълнен с упование и радост

Когато човек тръгва на път, в потока на мислите му се прокрадват въпросите: „А дали ще е хубаво времето? Да взема ли чадър?“ Нямах намерение да се товаря излишно, но... за всеки случай пхнах в чантата чадър с тайната мисъл да не ми потрябва. Нетърпението да заминем по-скоро ме изтиква от къщи доста порано и когато стигнах на Руски паметник, трябваше дълго да чакам, а дъждът рупна като из ведро, та се спрях под навеса на една от спирките. Студ, вятър и предположения, че все пак времето може да се оправи. Как няма Господ да

помисли за нас, нали сме тръгнали на поклонническо пътешествие!

Дойде време да се качваме в автобуса и зарадвана, че приятелката ми Румяна също е вече на уреченото място, свихме мокрите чадъри и скочихме в него. Потеглихме в тъмната нощ, всички казахме молитва и отново всеки остана с мислите си, дремейки.

Нощта бързо мина и когато се развидели - вече на сръбска територия, нямаше и помен от дъжд. Неусетно влязохме в Босна и пленени от красивата околност, не сваляхме очи от прозорците. Широката и спокойна река Неретва, вероятно прокопала с водите си дълбокия пролом през планините още в праисторически времена, днес лъкатушеше между високи скалисти планини, някои покрити със зеленина, не навсякъде обилна, но придаваща им живописен изглед. Такива високи планини се възправяха пред погледа ни, че често имахме чувството, че пътят ще свърши ей така, пред скалите, но внезапно пред нас се изпречваше поредният тунел и автобусът продължаваше напред. А тунелите бяха много - някои от пътуващите започнаха да ги броят и стигнаха до числото 60, но май бяха повече. Така ту приближавайки се, ту отдалечавайки се от река Неретва, автобусът заизкачва серпентинен път към Меджугорие. И пак - красива природа, черквички, разпръснати в долината между кипариси, спретнати къщи, джамии, подредени селски дворове.

В Меджугорие пристигнахме към обяд. Посрещнаха ни ясно слънце и безоблачно небе. Настанихме се, надвечер отидохме на молитвата на броелицата и после - на литургия.

Черквата в Меджугорие е нова, построена в 1934 г. и носи името на свети Яков. Преди нея е имало малка енорийска черква от 1897 г. Новата е с две кули симетрично от двете страни, с островърхи покриви и с по един часовник на всяка от кулите. Средната част е правоъгълна, удължена, вътре е трикорабна. Линиите са плавни, изчистени, архитектурният акцент е, разбира се, върху олтара, но в десния кораб има и друг акцент - една полихромна статуя на Дева Мария, отворед украсена с цветя, пред която винаги има молещи се поклонници. Зад храма е изграден голям олтар в кръгла форма, наподобяващ шатра, на който се служи през топлите месеци. Около него се оформя своеобразна външна черква, която датира от 1989 г. Внушителна стълба отвежда служещите свещеници, мисионери и хористи в този голям олтар. В средата е разположена неголяма статуя на Дева Мария сред много цветя. Отстрани на голям монитор може да се види какво става на олтара, защото цялото пространство на тази външна черква е огромно - площад с наредени пейки, разделен на сектори, така че хората, които са най-отзад, да следят всичко по монитора.

Майя ХИЛДЕГАРД
(Следва)

8 ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1500)
юли 2015 г.

На среща с Възкръсналия

Винаги съм си мислила, че всяко поклонничество е изключително благодатно време не само за поклонниците, но и за тези, които оставяме вкъщи - здрави, болни, възрастни... Всички, които имат нужда от нашите молитви. Духовните практики - литургията, броелицата, обожаването на Светото причастие, Кръстният път, молитвата в мълчание, които съпътстват поклонниците, са възможност за духовно преживяване на всеки от тях. Така в нашето поклонничество в Меджугорие един от дните беше определен за извървяване на Кръстен път и всеки поклонник сам съобрази своето здравословно състояние и физически сили, преди да тръгне по хълма.

На Голгота Исус е изоставен Сам със Своя кръст, който е и наш кръст, защото чрез него Той изкупи света. Ето защо всички, които тръгнахме по този път, искахме да станем съпричастни на Неговите страдания чрез нашето молитвено присъствие и да заявим нашата благодарност за любовта Му и святата Му жертва. По време на Кръстния път молихме броелицата и се застъпвахме за немощните, болните, пострадалите в Непал; за тези, които живеят в равнодушие и безгрижие за спасението

на своята душа; за обръщането на тези, които казват, че вярват, но никога не стигат до изповед и не приемат Светото причастие; за цялата Църква; за семействата; споменахме починалите и по-специално епископ Методи Стратиев, чиято 9-годишнина си припомнихме, и на всяко спиране поднасяхме нашите намерения. На IV спиране - Исус среща майка си, благодарихме на Света Богородица за измолената благодарат да се осъществи това поклонничество.

Денят беше горещ, пътят беше по излъскани камъни, на места доста стръмен и това създаваше известна трудност, но изкушението да се откажем не ни нападна и така стигнахме до края - до статуята на Дева Мария от Меджугорие, около която имаше множество поклонници в мълчание. Някои оставяха на Девата написани молитви. Тук всеки от нашата група поднесе своите лични молитви в мълчание.

Върнахме се с радост при останалите, които не бяха с нас, и им разказахме за срещата с Него по време на Кръстния път, за срещата с Възкръсналия, Който носи радост и неизменна надежда за спасение на тези, които вярват в Него и се уповават единствено на Него, Спасителя.

Росица МАРИНОВА

(Продължава от бр. 6)

Как е възможно Той, който е Свят, да насочи любовта си към този или онзи човек заради самия него, като ги съзерцава един по един, без да нарушава собственото Си съвършенство? И дори Върховното Божие Битие да беше неотменна благосклонност, как дори и тогава щяхме да усвоим в съзнанието си мисълта за Него с тази задължителна сила, която добротата на приятеля ни човек упражнява върху нас? Най-голямото признание, което можем да направим за добротата на някой по-високопоставен от нас, е да кажем, че той действа така, сякаш лично се интересува от нас. Мнозинството доброжелателни хора са добри и щедри, защото са такива по природа, независимо от лицето, което облагодетелстват. Естественят характер, жизнерадостта, късметът откриват сърцето, което се излива щедро върху приятел и враг. Тези хора разпъсват блага, докато се движат. Обаче на пръв поглед е трудно да се разбере как нашата идея за Всемогъщия Бог може да бъде сведена до тези земни понятия, поради което мислим или че Неговата доброта е несъвършена, или че е неизбежна и необходима; и е наистина прекрасно и очарователно снизхождението, с което Той посреща нашата немощ. Посрещнал я е и я е подпомогнал по същата тази Милост, с която е изкупил душиите ни. За да можем да разберем, че въпреки Неговото Тайнствено съвършенство Той познава всеки отделно и се отнася към него по този начин, Той е поел върху себе си мислите и чувствата на нашата природа, която, ние всички разбираме, е способна на такива лични привързаности. Като е станал човек, Той е премахнал затрудненията и обсъжданията на разума ни по тази тема, като че ли Той би се съгласил с нашите възражения заради самия спор и би ги променил, като заеме собствената ни позиция.

Най-важното свойство на милостта на нашия Спасител (ако е редно да се говори така) е нейната зависимост от времето и мястото, лицето и обстоятелствата; с други думи, неговата деликатна преценка. Тя се съобразява и взима предвид всеки отделен човек такъв, какъвто се явява пред нея. Едни я призовават по един начин, а други - по друг, затова и тя не може (ако мога така да се изразя) да се проявява еднакво за всеки; тя има конкретен оттенък и усещане за всеки поотделно; а на някои хора тя се давява по такъв начин, сякаш собственото Му щастие зависи от тяхното добруване. За пример може да се посочи, както често се прави, нежното отношение на нашия Господ към Лазар и неговите сестри или сълзите Му в Йерусалим, или от отнотението Му към св. Петър преди и след отричането му от Него, или към св. Тома,

когато той се съмнява, или Неговата любов към майка Му или към св. Йоан. Но аз по-скоро ще насоча вниманието ви към Неговото отношение към предателя Юда по следните две причини: защото не се споменава толкова често и също така, защото ако в целия свят има някой, за когото може да се предположи, че ще бъде отхвърлен от Неговото присъствие като омразен и порочен, това беше онзи, за когото Той предвиди, че ще Го предаде. Но виждаме, че дори и този нещастен човек е следван и обгръщан от Неговото ведро, макар и официално уважение чак до

то да помислите върху последното, за да обърнете внимание на това, което ни е дарено чрез откровението на Всемогъщия Бог в Евангелията, а именно да вникнем в Неговото провиденциално отношение към отделните хора, благодарение на което слънцето Му грее както за лошите, така и за добрите. И по същия начин, без съмнение, в последния ден нечестивите и непокаялите се ще бъдат осъдени не масово, а един по един - един по един, явявайки се всеки на своя ред пред праведния Съдия, застанали под пълната слава на лицето Му, внимателно преценявани за

откровение на личното Божие провидение за онези, които Го търсят! Колко милостив е към онези, които са открили, че този свят е само суета, които си остават самотни и уединени в себе си, независимо от сенките на властта и щастието, които ги обграждат! Мнозинството наистина живеят без тези мисли поради безчувственост, тъй като не разбират собствените си желаниа, или защото преминават от един идол към друг, всеки един от които последователно е разрушен. Но хората с ревностни сърца биха били покосени от унието и дори биха нена-

дните на скръб. Той ти съчувства в надеждите и в изкушенията ти. Той се интересува от всичките ти тревоги и спомени, всички издигания и падения на духа ти. Той е преброил и космите на главата ти, и лактите на твоя ръст. Той те обгръща и те носи в ръцете си; Той те повдига и те оставя пак на земята; Той забелязва самото ти лице независимо дали се усмихваш, или плачеш, дали си здрав или болнав. Той гледа нежно ръцете и краката ти; Той чува гласа ти, биенето на сърцето ти и самото ти дишане. Ти не обичаш себе си повече, отколкото те обича Той. Не можеш да се огънеш от болката повече, отколкото Той позволява да понесеш; и ако Той ти я дава, то е, като да я даде на себе си, ако си мъдър - за по-голямо добро след това. Ти си не просто Негово творение (макар да се грижи и за простите врабчета и съжالياва „много добитък“ на Ниневия), ти си човек, изкупен и осветен, Негов осиновен син, удостоен с част от тази слава и блаженство, която се влива от Него вечно към Единородния. Ти си избран да бъдеш Негов дори повече от твоите събратя, които живеят на Изток и на Юг. Ти си един от тези, заради които Христос отправи последната си молитва и я запечата със скъпоценната Си кръв. Каква мисъл е това, мисъл, която е сякаш твърде голяма за нашата вяра! Трудно можем да се въздържим да не бъдем като Сара, когато се замислим, и да не се засмеем „на себе си“ от учудване и недоумение. Какво е човекът, какво сме ние, какво съм аз, че Божият Син да бъде толкова загрижен за мен? Какво съм аз, че Той да ме е въздигнал почти от природата на дявола до тази на ангел? Че той да промени началното устройство на душата ми, да обнови мен, който от младостта си съм бил престъпник, и да живее Той лично в това мое сърце, като ме превръща в Негов храм? Какво съм аз, че Бог, Светият Дух, да влиза в мен и да насочва мислите ми към небето „с молба неизказана“?

Това са размислите, които спохождат християнина, за да го утешат, докато той е с Христос на свещената планина. И когато той се заеме с всекидневните си задачи, те продължават да му дават вътрешна сила, въпреки че не му е позволено да споделя своите видения с тези около него. Те карат лицето му да свети, да бъде весел, съсредоточен, спокоен и твърд сред всички изкушения, преследване или тежка загуба.

Из книгата „Проповеди“ на блажения кардинал Джон Хенри Нюман, изд. Фондация „Комунитас“, 2015 г. (Следва)

Личното провидение, разкрито в Евангелието

„Ти си Бог, Който благосклонно ме погледна“ Бит. 16:13.

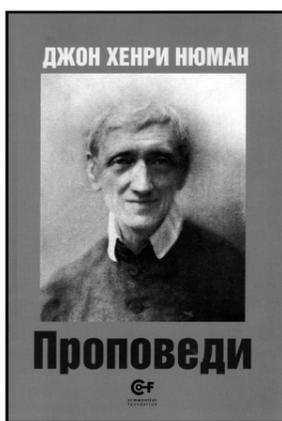
последния час на предателството.

Юда е в тъмнината и мрази светлината, той „отида на своето място“, но той отива там не по силата на определени естествени принципи, предизвикващи неизбежните последствия - не заради някаква безчувствена съдба, която обрича нечестивите на ада, а по волята на Съдия, който го проучва от главата до петите, който го претърсва из основи, за да види дали има някакъв лъч на надежда, някаква скрита искра на вярата; който го умолява отново и отново и найсетне го изоставя, и в същото време скърби за него с ранената привързаност на приятеля, а не със строгостта на Съдията на цялата земя. Например първото изумително предупреждение година преди изпитанието му: „Не Аз ли избрах вас дванайсетте? Но един от вас е дявол.“ А после настъпва времето на най-ниското унижение на човека, който скоро щял да Го предаде и да пострада от неугасващия огън. „Стана от вечерята, после наля вода в умивалника и почна да мие нозете на учениците“ [Йоан. 6, 70; 13, 4, 5] и на Юда между тях. Тогава, в този миг, идва и второто предупреждение или по-скоро мъка, с която сякаш оплаква Себе Си. „Вие не всички сте чисти.“ А после казва открито: „Истина, истина ви казвам, че един от вас ще Ме предаде.“ „Син Человеческий отива, както е писано за Него; но горко на оня човек, чрез когото Син Человеческий ще се предаде; добре щеше да бъде за тоя човек, ако не бе се родил. А Иуда, който Го предаде, отговори и рече: да не съм аз, Рави? Исус му отговори: ти каза.“ Накрая, когато наистина бил предаден от него: „Друже, защо си дошъл?“ „Иудо (Той се обръща към него по име), с целуване ли предаваш Сина Человечески?“ [Мат. 26, 24, 25, 50; Лк. 22, 48]. Не се опитвам да помиря Неговото божествено предумение с тази особена и продължителна тревожност, това лично чувство към Юда; но ми се иска прос-

това, което не им достига, а отношението към тях няма да бъде на слабост и неувереност, сякаш Божията справедливост търси удоволствование, но с цялото косвено страдание и ужасна грижа на Някой, Който, ако можеше, охотно би умножил плодотелно на Своето страдание.

Това сериозно размишление може допълнително да бъде подкрепено, като се вземе предвид поведението на нашия Господ към непознатите, които идват при Него. Юда е бил негов приятел; но ние никога не сме Го виждали. Как ли ще изглежда и как ли ще гледа на нас? Нека Неговото поведение в Евангелията към множеството хора ни послужи за свидетелство. Всесвят и Всемогъщ, какъвто е и се е показал като такъв, в това Свое Божествено величество Той показва нежното си внимание към всички, които се приближават към него; сякаш не може да погледне никое от Своите творения без непреодолимата обич на майката към детето си, като се отнася към него с пълно задоволство и иска неговото щастие и най-висше добро. Така, когато богатият младеж идва при него, се казва: „Исус, като го погледна, възлюби го и му рече: едно ти не достига.“ Когато фарисеите го молят за знак, „Той въздъхна дълбоко“. Друг път: „Той ги изгледа“ - сякаш всеки поотделно, за да види дали някъде може да намери изключение от общото неверие и да осъди един по един тези, които са виновни [Мк. 10, 21; 8, 12; 3, 5]. - „И като ги изгледа с гняв, нажален поради ожесточението на сърцата им.“ И отново, когато един прокажен идва при Него, Той не просто го излекува, но „като се смили, протегна ръка“ [Вж. още Мт. 19, 26; Лк. 22, 61; Мк. 3, 34; 4, 41].

Колко милостиво е това

виждали съществуването, ако се смятаха подвластни на простото действие на установени закони, безсилни да събудят милостта или вниманието на Онзи, Който ги е отредил. Какво трябва да направят особено тези, които са попаднали между хора, които не

са в състояние да вникнат в чувствата им, и по този начин са непознати за тях, въпреки че по стар навик са все така добри приятели! Или онези, които са обзети от объркване на разума, което не могат да си обяснят, не могат да отстранят и не намират кой да им помогне; или които имат чувства и стремежи, потиснати в тях, защото не са срещнали обекти, на които да ги посветят; или които са неразбрани от хората около тях и откриват, че нямат думи, с които да се свържат с тях, нито общи принципи, към които да се обърнат; или на които изглежда, че нямат място или цел в света, или че се пречкат на другите; или които трябва да следват собственото си чувство за дълг без съветници или привърженици, нещо повече, да се противопоставят на желанията и увещаванията на началници или роднини; или които носят тежестта на някаква болезнена тайна, или на някоя необяснима самотна мъка! Във всички тези случаи Евангелският разказ задоволява нашите търсения не само като ни представя един неизменен Творец, на Когото да се уповаваме, но и състрадателен Защитник, проникателен Съдия и Помощник.

Бог те вижда лично, който и да си ти. „Той те призовава с Твоето име.“ Той те вижда и те разбира, както Той те е сътворил. Той знае какво има в теб, всички твои собствени особени чувства и мисли, твоите предразположения и вкусове, твоята сила и твоята слабост. Той те гледа в дните на радост и в

На 2 май в 11 ч. в черквата „Свети Антон от Падуа“ в Белене бе отслужена благодарствена литургия за двете сестри от Обществото „Свети Йосиф на Явлението“ - сестра Агнеш Палеологу и сестра Луиза Варталиги. Двете монахини са първите мисионерки в Мисията на йозефинките, открита през 1996 г. в Белене. Вярващите се молиха за сестра Агнеш и сестра Луиза, които също участваха в литургията, като благодариха за тяхната служба в полза на бедните, болните, семействата, младежите и възрастните хора в града. Месата бе отслужена от енорийския свещеник отец Паоло Кортези в съслужение с всички присъстващи свещеници: отец Патрик, отец Ремо, отец Стефан, отец Венци, отец Ярослав, отец Даниел, отец Артур. На нея присъства и сестра Иларион Пахита от Гърция, бивша провинциална настоятелка на сестрите.

Благодарствена литургия за сестрите бе отслужена и на 3 май в 11,30 ч. в храма „Рождение на Блажена Дева Мария“ от епископа на Никополската епархия Петко Христов, с когото съслужи енористът отец Паоло Кортези. Проповед поднесе епископ Петко, който разказа за началото на мисията в Белене, за трудностите и радостите, които са срещнали сестрите през първите години от своята работа в града. Епископът говори за любовта и търпението на сестрите при работата им с децата, младите, възрастните и болните хора. В края на литургията говориха сестра Агнеш и сестра Луиза, които споделиха своите впечатления за Белене и за мисията им тук, за първите деца, за първите тайнства, за първите групи по катехизис и първите катехисти, които са подготвили. Представител на енорията благодари от името на младите хора, формирани духовно от сестрите, за тяхната работа сред беленчани и за тяхната служба на Бог и хората.

Разговаряме за първите години от основаването на мисията с двете сестри. Те си припомнят с нежност за хора, случки и преживявания.

Сестра Агнеш: „Като дойдохме в Белене, намехме две енории. Дойдохме точно тук, в енория „Свети Антон“, тук трябваше да бъде нашата къща. Наистина беше много студена и влажна. И времето беше студено. Валеше 15 дни без край - през нощта и през деня. Сестра Иларион, нашата провинциалка, която ни придружи, на тръгване ни окуражаваше: „Ще се оправите, къщата ще бъде хубава, ще видите.“ Беше много трудно, защото идвахме от страна, която е много топла. Много пъти монс. Петко идваше тук, за да види как вървят нещата. Поправихме малко къщата. Две български сестри - сестра Бенедикта (дойде от Израел) и сестра Клеманс (от Франция), бяха през различни периоди тук с нас, за да ни помагат.

Започнахме с две деца през една събота. Казахме им: „Идвайте тук, имаме няколко пъзела.“ Започнахме да играем с тях, без да знаем много думи на български. Почнаха да ни учат на езика, за да можем по-добре да говорим. Аз учех български, но в този момент още не говорех. И така децата започнаха да ни учат, казваха ни думите, ние повтаряхме, помагахме ни много. Още помним имената им, те вече са големи, имат деца и семейства. Играехме с тях, ходехме на

бави неща, трябва да донесем и да сложим пред иконата една свещичка, а ако сме направили нещо лошо - да сложим едно камъче. Чудехме се с какви думи да кажем това. Аз започнах да говоря, но нищо не излезе от моята уста, нито думичка. Имахме едно дете, Момчил, той разбра какво искаме да им кажем. Просто разбра. И обясни на децата. Всичко се получи.

После малко по малко започнахме да говорим по-доб-

тук, за затвора... Това е останало в сърцето на всички. Нямахме обич, нямахме уважение. Всички се гледаха с недоверие и много страх, страх от другия. Затова казваха - затвори вратата с ключа.“

Сестра Луиза: „На първата епархийна среща за младежи тръгнахме за Русе с един микробус с юноши и младежи. В буса никой не говореше, стигнахме до Русе без нито една дума. Това беше през ноември 1996 г., беше много студене

те от Израел ни бяха изпратили салфетки с коледни картинки. Изрязахме ги, залепихме ги по три, сложихме им кончета и с тях украсихме елхата. Децата я гледаха с възхищение. Бяха очаровани. Аз попитах едно от тях дали мама е украсила къщи коледна елха, а то ми отговори, че ще купи, но след празника, защото тогава е по-евтино. Бях шокирана от отговора му.

Децата продължаваха да идват да играят тук; правех-

Две сестри, раздали сърцата си на беленчани

На преден план (отляво надясно): сестра Луиза, монс. Петко, сестра Агнеш и сестра Иларион

разходка край Дунава. И в края на тази първа среща казахме на децата: „Елате другата събота, но с още приятели.“ И другата събота тук бяха четири деца. И така от събота на събота децата от две станаха двеста. Защото едно дете казваше на други: „Ела при сестрите, има игри, има занимания, има томбола.“ Давахме им дребни подаръчета, бонбони например.

Тогава беше дошла при нас от генералната къща сестра Фауста - да види къде сме и каква е тази мисия. Точно тогава отпътува сестра Бенедикта. Тогава при нас идваха около 20 деца. Бяха насядали по земята, нямахме маси и столове, нямахме нищо. И исках да започна да правя първия катехизис. О, колко беше трудно! Беше един петък преди Коледа и исках да започна да говоря за адвентното време. Направихме много хубав интериор - една пътека, пещерата с Дева Мария и свети Йосиф и пътя, който трябваше да извървим дотам. Трябваше да се приготвим духовно за този голям празник. Иконата беше готова... Искахме да обясним на децата, че в нашия живот правим както хубави, така и лоши неща. Ако сме направили ху-

ре. Почна нашата връзка с хората. Толкова много от тях идваха, за да могат да кажат нещо. Защото много пъти много хора чукаха на вратата ни и питаха - може ли да влезем, искаме нещо да ви кажа... И идваха тук (когато вече можехме да говорим български). Винаги казваха да затваряме вратата и да обръщаме ключа, за да не може да влезе никой. Имахме пердета на прозорците - те молеха да ги спуснем, за да не може никой да види кой е вътре. И започваха да разказват вашата история - какво беше през тъмните за България времена. Разказваха колко е било трудно, колко са се страхували. Тук, в нашата къща, е имало навремето поликлиника. Дойде една жена с три деца, която ни разказа колко лошо преживяване е имала тук, на това място, от което пази тежък спомен. Тя много плака, докато ни разказваше, а когато си тръгна, въздишка на облекчение се откъсна от нея, че е споделила преживяването си. И така беше с много хора.

Така ние учихме историята на този народ и на тази страна. А още повече и за Белене, колко е било трудно за хората

ме, валееше мокър сняг. По време на срещата се разделихме на работни групи, но пак никой не говореше. Младежите отказваха да говорят, защото не се познаваха помежду си или бегло се познаваха и имаха страх и недоверие един към друг. Лицата им бяха страшно сериозни. Чак когато вече се връщяхме от Русе, по обратния път младежите започнаха малко по малко да разговарят. Когато пристигнахме тук вечерта, бяха малко по-весели. Това беше първата младежка среща с отец Ремо и сестра Барбара.“

Сестра Агнеш: „И така, малко по малко децата при нас станаха много и приближаваше Коледа. Искахме да направим с тях сценка. Махнахме от големата стая всичко. Имахме кутии с шоколади от Гърция. След литургията на децата, които дойдоха при нас, им раздадохме всичко - общо 90 шоколада. Направихме сценка със свети Йосиф и Света Богородица и пещерата и разказахме историята за Светото семейство и раждането на Исус. Един от по-големите разказваше текста. Имахме елха, но нямахме играчки. На 19 декември беше дошла сестра Клеманс и по нея сестри-

ме и игри, и катехизис, и така се опознавахме. А след катехизиса им давахме по един бонбон, за да има и за следващата седмица. Някои искаха да вземат и за къщи - за братче или за сестричка, но ние казвахме, че бонбоните са само за тези, които идват тук. Нямахме възможност за всички. Имаше една жена, която идваше с второто дете, което беше без обувки. Тя го взимаше на ръце и го носеше тук, за да участва в катехизиса и да може в края му да получи и то един бонбон.

И така групата започна да става по-голяма. Организирахме срещи и за младежите, беше много интересно, защото се събра една много голяма група. И от нея започнаха да излизат и катехисти. Вие станяхте катехисти, вие станяхте тези големи помощници, които ни помагаша наистина да живеем тази мисия. Езикът стана по-лесен, но още имаше трудности да се разбираме и да казваме, каквото искаме.“

Сестра Луиза: „Аз разбирах какво искаха да кажат хората, но без да зная някои от думите, защото те говореха на диалект. За мен най-трудното беше климатът. Студено, зима беше много трудно. Обличах толкова много дрехи и пак не можех да се стопля. Една зима три месеца не бях излизала от къщи, защото паднах. За вас не беше така, защото сте свикнали на този климат, но за мене...“

Сестра Агнеш: „Първото нещо, което направихме, беше катехизисът. Първо го организирахме тук, в „Свети Антон“. Отец Симеон беше жив, но той не искаше да ходим в енория „Света Богородица“, защото бяхме чужденки. Когато отец Георги Арлашки дойде, му казахме: „Ако искате, отче, да направим една група, една тук и една при нас. Всички могат да идват.“ У нас в къщата всяка събота беше препълнено. Всички стаи бяха пълни с деца. После тези катехисти малко по малко започнаха да помагат с децата. Дойдоха и първите деца от енория „Света Богородица“, после аз ходех при тях.

Записала и предала
Росица ЗЛАТЕВА
(Следва)

Оттеньци

Съществувал някога един професор, който имал обичая да кани студенти на вечеря за имения си ден. Всички знаели, че при него вечерята е хубава и вкусна. Но този път, когато неговите гости дошли, никой не искал да яде от ястията, наредени на масата. Някой ще попита - защо? Защото светлината в стаята била с тъмно-зелен цвят и хвърляла неприятен оттенък върху чиниите с вкусотиите, така че те изглеждали зелени - сякаш развалени, и никой не смее да яде, особено месата... Когато професорът сменил зелената светлина с обикновена, жълта, нещата се променили. Веднага всички започнали да си вземат от наредените по масата вкусотиите!

Не всичко, което изглежда зле, трябва да не е вкусно. Невинаги дрехата или външният изглед са най-важни. Понякога красивите отвън неща вътре са развалени и отвратителни. Трябва да гледаш с вътрешните си очи - с очите на сърцето, и да внимаваш как оценяваш другите!

„Имай сърце и гледай в сърце!“

„Бързайте да обичате хората, защото те толкова бързо си отиват...“ (Отец Ян Твардовски)

Царят и пръстенът

Един цар поканил всички учени хора от царството си и им заявил, че иска да бъде толкова съвършен, че да бъде за пример на поданиците си. Казал: „Искам да съм крепък, мощен, непобедим... Но невинаги става така. Помогнете ми. Направете ми амулет, с който да победа недостатъците си!“ Учените мъже един след друг започнали да се отказват... Накрая един от тях му казал: „Ще ти донеса нещо... Винаги когато го погледнеш, ще се утешаваш и отново ще се поя-

ви усмивка на лицето ти.“

Не след дълго човекът се върнал с пръстен. На сребърния пръстен било написано следното: „И това един ден ще свърши!“

Радвай се на това, що при тежаваш сега! Радвай се винаги на това, което преживяваш, защото може да не се повтори! Положението винаги може да се влоши или подобри! Ако гледаш положително към бъдещето, има шанс то да се промени, но не очаквай да знаеш как, тъй като ще разбереш истината в момента, когато се случи!

„Животът е всичко, което имаме.“ (Отец Бруно Фереро)

„Определено няма нещо, което да не може да се случи днес.“ (Марк Твен)

Гробище и време

Турист обикалял из един прекрасен район далеч от родната страна. В едно от селата забелязал много красива ограда. Оказало се, че това е оградата на гробището. Много му харесал този гробищен парк, тъй като бил подреден, с много цветя и красиви паметници. Решил да се разходи из него и да види по-отблизо това тъжно, но красиво място. Започнал да чете надписите по плочите: Андрей - 5 години, 8 месеца и 3 седмици; Ана - 6 години, 2 месеца и 2 седмици; Марко - 5 години, 3 месеца и 2 седмици... Затъжил се още повече, виждайки гробове почти само на деца...

Изведнъж се появил един местен и туристът го попитал защо тук са погребани само деца. Тогава онзи човек му обяснил, че в тази страна хората на 15 години получават едно тефтерче, където си записват най-прекрасните моменти от живота си и тяхната продължителност: първата любов - година, месец и ден; първа целувка - дата; женитба - година, месец и ден, и т.н.

Ето, виж, и аз имам такъв тефтер. Когато човек умре, събират се тези прекрасни моменти и само те се записват на надгробните плочи.

Човешкият живот не е само едно малко тире (-) помежду датите на раждане и умирање! Животът е конкретно време, подарено ни от Бог! То е в нашите собствени ръце и никой не може да ни го отнеме!

„Логиката ще те отведе от точка А до точка В. Въображението ще те отведе навсякъде.“ (Алберт Айнщайн)

„Мисли за бъдещето - постоянното размишление за това, как да направиш повече, поражда такова състояние на ума, при което не може да се каже, че има нещо невъзможно.“ (Хенри Форд)

Баща и син

Сутринта, когато синът трябвало да отиде на училище, бащата почукал на вратата му:

- Хайде, сине, ставай на училище!

- Не ми се става!

- Ще закъснееш!

- Не ми се ходи, понеже там е скука; учениците ми се подиграват; не обичам училище.

- Трябва да отидеш, защото това е твое задължение; вече си на 45 години; ти си директор на училището.

Винаги можеш да избориш причините, заради които си се отказал от нещо, но това не означава, че са достатъчни, за да бъдеш прав! Търси винаги истински аргументи и прави неща, които са полезни за твоето добро!

„Възможността се пропуска от повечето хора, защото е в работнически дрехи и изглежда като работа.“ (Томас Едисон)

„Земята се върти, това е всичко. Можеш да се въртиш заедно с нея или пък да спреш, за да протестираш, в резултат на което да бъдеш изхвърлен от движението й.“ (Стивън Кинг)

Отец Михал ШЛАХЦЯК, ОВ Из „Чуто и предадено нататък“

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на човека:

Живот в Духа

Първа глава

Достойнството на човешката личност

Член 5

Нравствеността на страстите

II. Възпитание на съвестта

1783 Съвестта трябва да става по-сигурна, за да има ясно морално съждение. Една добре изградена съвест е справедлива и истинна. Тя произнася присъдите си според разума, съобразно истинското добро, желано от мъдростта на Твореца. Възпитанието на съвестта е необходимо за хората, подложени на негативни влияния и изкушавани от греха, за да предпочитат собственото си съждение и да отхвърлят авторитета на наложените учения.

1784 Възпитанието на съвестта е задача за цял живот. Още от първите години тя събужда у детето познаване и практикуване на вътрешния закон, признат от моралната съвест. Благоразумното възпитание води към добродетел; то предпазва или лекува от страха, егоизма и гордостта, чувството за вина и самодоволството, породени от слабостта и от човешките грешки. Възпитанието на съвестта гарантира свободата и поражда мира в сърцето.

1785 При формирането на съвестта Божието Слово е светлината в нашия път; трябва да го възприемем във вярата и в молитвата и да го изпълняваме на практика. Трябва също да изпитваме съвестта си пред Кръста на Спасителя. Ние се поддържаме от даровете на Светия Дух, подпомагани от засвидетелстването или от съветите на ближния и ръководени от авторитетното наставление на Църквата (Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Decl. Dignitatis humanae, 14: AAS 58 (1966) 940).

III. Изборът по съвест

1786 Поставена пред един морален избор, съвестта може да даде или правдиво съждение, съгласувано с разума и с Божия закон, или напротив - едно погрешно съждение, което се отклонява от тях.

1787 Човек понякога е изправен пред ситуации, които правят несигурно моралното съждение и решението трудно. Но той трябва да търси винаги това, което е справедливо и добро, и да разпознава Божията воля, изразена в Божия закон.

1788 С тази цел човек се стреми да тълкува данните на опита и знаците на времето чрез добродетелта на благоразумието, на съветите на разумни хора и с помощта на Светия Дух и на Неговите дарове.

1789 Няколко правила важат във всички случаи:
- Никога не е позволено да се върши зло, за да се получи добро.

- „Златното правило“: „Всичко, което искате да правят вам човеците, също го правете и вие тям“ (Вж. Лук. 6, 31; Тов. 4, 15).

- Любовта минава винаги през уважението към ближния и към неговата съвест: „Като грешите тъй против братята и бие-те немощната им съвест (...), вие грешите против Христа“ (1 Кор. 8, 12). „По-добре е... да не правиш нищо, от което брат ти се препъва“ (Рим. 14, 21).

IV. Грешното съждение

1790 Човек трябва винаги да слуша сигурното съждение на съвестта си. Ако той действа самонадеяно против това съждение, той се самоосъжда. Но случва се моралната съвест да е в неведение и да дава грешни съждения за предстоящи или вече извършени деяния.

1791 Често пъти това незнание може да бъде вменено на личната отговорност. Така е, „когато човек нехае за истинското и доброто и когато навикът да греши постепенно почти заглъбява съвестта“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 16: AAS 58 (1966) 1037). В тези случаи човек е виновен за извършеното зло.

1792 Непознаването на Христос и на Неговото Евангелие, лошите примери, дадени от ближния, робуването на страсти, претенцията на зле разбраната самостоятелност на съвестта, отхвърлянето на авторитета на Църквата и на нейното учение, липсата на обръщане и любов водят до отклонения при съжденията за моралното поведение.

1793 Ако напротив - незнанието е непреодолимо, или погрешното съждение на моралния субект е без отговорност, зло, извършено от лицето, може да му бъде вменено. При все това злото, лишаването, нередното остават. Тогава трябва да се работи, за да се поправи моралната съвест от нейните грешки.

1794 Добрата и чиста съвест е осветлена от истинската вяра. Защото любовта произхожда едновременно от чисто сърце, от добра съвест и от нелицемерна вяра (1 Тим. 1, 5) (Вж. 1 Тим. 3, 9; 2 Тим. 1, 3; 1 Петр. 3, 21; Деян. 24, 16):

Колкото повече надделява добрата съвест, толкова повече хората и социалните групи се отдалечават от сляпото решение и се съобразяват с обективните морални норми (CONCILIUM VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 16: AAS 58 (1966) 1037).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Енциклика LAUDATO SI

От стр. 2

източници на енергия, повишават ефективността и позволяват рециклиране, възстановяване и повторно използване, предоставят нови възможности за бизнеса, който пък открива нови перспективи пред потребителите.“

„Енцикликата определено потвърждава важната роля, която е призван бизнесът да играе, но папа Франциск подчертава и необходимостта от партньорство между публичния и частния сектор или както той се изразява - необходимостта „от диалог между политиката и икономиката в името на човешката реализация“. Тъй като както публичният, така и частният сектор имат една и съща цел и са интегрирани в една и съща житейска мрежа, те трябва да действат в хармония. Понякога това означава бизнесът да бъде по-

възприемчив за по-силна форма на регулация - особено във финансовия сектор. Това също така означава бизнесът да възприеме новите цели за устойчиво развитие и необходимостта да се включи в борбата срещу климатичните промени. В крайна сметка бизнесът е човешко начинание и той трябва да се бори за истинското човешко развитие и общото благо.“

Накрая учителката Валерия Мартано се спря на човешката екология, заплашена от замърсяването, лошите услуги и всеобщия индивидуализъм, които представляват предизвикателство пред християните. Качеството на живота в предградията е ниско, отбелязва тя: „Налице е струпване на гняв и чувство на отхвърляне. Твърде много хора са лишени от достойнството на собствения дом - като общността на ромите, а често ние сме свидетели на разрушаването на некачествени жилища, без да се предлага алтернатива. Възрастните хора са отхвърлени от социалната тъкан и се намират в периферните институции... В някои квартали наб-

людаваме насилие... От години заедно с общността на свети Егидий работим за спасяването на определени пространства от замърсяването... Започвайки с най-слабите - децата, възрастните, хората в неравностойни положение, ние се стремим да възстановим човешката тъкан... Обръщайки внимание на слабите, ние бихме могли да обновим лицето на предградията и да намерим енергиите, които обновяват човешката екология.“

„Енцикликата ни приканва да приложим на практика стремежа за постигане на нашето общо благо - завърши тя. - Градът и околната среда са нашият общ дом. Често живеем своя живот според човешкия си дневен ред - фрагментарно и противоречиво. Всяка личност се опитва да спаси себе си на собственото си място. Всеки следва собствените си интерес. Но има и „общностно спасение“, което започва от включването на слабите, което е ценен източник на интегралната екология.“

По <http://www.kae-bg.org> Източник: Vatican Information Service

11 ИСТИНА VERITAS
Брой 7 (1500)
юли 2015 г.

Папа Франциск в Сараево

Папата посети босненската столица 20 години след свършването на войната. Апостолическо пътуване в светлината на мира - това бе посещението на папа Франциск в Сараево, град, живял в обсада по време на войната на Балканите през 1992 - 1995 г. „Аз съм дошъл тук като поклонник на мира и на диалога“, каза той, представяйки се пред събралите се хора 18 години след историческото посещение на свети Йоан-Павел II, осъществило се по-малко от две години след подписването на Дейтънския мирен договор.

„Босна и Херцеговина и Сараево преминаха от сблъсък към една друга култура - тази на срещата и диалога. Сега, когато черните облаци се отдалечиха, тук разцъфва пролетта“, каза малко след пристигането си тук папа Франциск в обръщението си към ръководните духовни лидери на церемонията по посрещането. Той ги увери в подкрепата на Светия престол в „насърчаването на сътрудничеството, диалога и солидарността“ в страната. В тази връзка Светият отец напомни, че „мирът и взаимното изслушване в рамките на едно съвместно съжителство, пропито от гражданственост и ред, представляват необходимото условие за едно истинско и дълготрайно сътрудничество“. А към политиките отправя посланието, че „сътрудничеството между различните етноси и религии е възможно с цел общото благо“.

Сараево - Йерусалим на Европа
„В Сараево на кратко разстояние една от друга се нами-

Доидох като поклонник на мира

рат синагоги, черкви и джамии, затова градът бива наричан Йерусалим на Европа - подчерта отново папата в срещата си с властите. - Градът представлява един кръстопът на култури, народи и религии и в тази си роля има нужда от съграждането на все повече нови мостове, както и от грижа и поддръжане на вече съществуващите.“ Светият отец прикани „да оценяваме това, което ни обединява, и да гледаме на различията като възможност за развитие, уважавайки всички“.

За посещението в този град, разтърсен от войната, Светият престол избра мотото „Мирът да бъде с вас“, а за лого - гълъб с маслинена клонка и кръст. Папата отслужи литургия пред 65 000 души, които след приключването ѝ се разотидоха безпроблемно. „Днес, скъпи братя и сестри,

повече от всякога се издига от този град призивът на Божия народ и на всички мъже и жени с добра воля - никога повече война!“, каза той. Говорейки за „климата на войната“, папата не се поколеба да осъди тези, които се стремят да го създадат, а най-вече онези, които търсят сблъсък между цивилизации и култури, както и хората, които се възползват от конфликтите, за да продават оръжие.

Папата пристигна в президентството с около 15 минути закъснение, защото на летището пожела да се здрависа поотделно с всяко едно от 150-те деца и младежи, дошли да го посрещнат в националните носии на всички босненски етноси и принадлежащи към различни фолклорни групи, както и с всички служители на летището. Папският кортеж бе съпроводен по пътя си през центъра на Сарае-

во от тържествения звън на камбаните на всички черкви.

При срещата си с представителите на клира обръщението му към тях бе: „Скъпи братя и сестри, нямате право да забравяте историята си. Но не за да си отмъщавате, а за да съградите мира!“ Така папа Франциск, който остави настрана предварително написания текст на речта си, се обърна към свещениците, монасите, монахините и семинаристите, с които се срещна в катедралата в Сараево, където изслуша свидетелствата на един свещеник, една монахиня и един монах, търпели насиле по време на войната. „Стремете към всеобщото добро“, каза той, припомняйки за

двамата мюсюлмани, помогнали на тези хора в онзи момент. „Всички имат възможността да засеят семето на доброто, защото всички сме Божии чеда!“ „Бях си приготвил изказване, но след като чух разказите на свещеника, монахинята и монаха, имам нужда да ви говоря спонтанно. Бих искал да ви кажа, че това е една история за жестокостта, както и че в днешния свят виждаме толкова много жестокост. Работете винаги в посока, обратна на жестокостта. Нека поведението ви да бъде на внимание, братство и проща. И носете Кръста на Исус Христос! Светата Майка Църквата ви иска такива. Смирени мъченици - смирени свидетели на Христовия кръст. Нека Бог ви благослови и моля ви, молете се за мен!“

Из чуждестранния печат
Събра
Маргарита ВАСИЛЕВА

Бочели - папски музикален посланик

Италианският певец Андреа Бочели е помолил папа Франциск да му разреши да изнася концерти в католическите катедрали и базилики по случай Световната среща на семействата. Светият отец го е приел, след кратък разговор го е благословил и казал: „Чрез ангелския ти глас поздравявам всички католически семейства по целия свят.“ Първият концерт на Бочели „за семействата“ се е състоял на 28 май т.г. в катедрала-

та „Саграда фамилия“ (Светото семейство) в Барселона (Испания). Слепият певец ще изнася концерти в европейски градове, на срещата на семействата през септември във Филаделфия (САЩ) и във Витлеем. Световната среща на семействата с папа Франциск се про-

вежда под мотото „Великата мистерия: Евангелието на семейството - училище за днешното човечество“.

56-годишният Бочели е заявил пред журналисти: „Голяма чест бе да ме приеме папа Франциск. За мен както и за всички хора по света семейството има особено значение - най-вече за щас-

тието на децата. При избора на папа Франциск бях с много приятели в залата, слушахме и гледахме по телевизията и като чух за пръв път неговия глас, толкова се развълнувах, че пророних сълзи и още се срамувам пред моите приятели, които никога дотогава не ме бяха виждали да плача! За мен и за цялото човечество е голямо щастие да имаме такъв велик човек. Бог да го закриля!“

Петър КОЧУМОВ

Католически свят

От стр. 3

зира от Международния съюз на министрантите на всеки четири години. Тази среща е единадесетата; в нея ще участват министранти, които са взели активно участие в литургиите на своите енории. По време на срещата са предвидени различни изяви, които ще се проведат под мотото „Силно знамение на младата и жива Църква“.

+++ Обявена е програмата за посещението на папа Франциск в САЩ. На 22 септември т.г. той ще отпътува за Вашингтон. На 23 септември ще бъде посрещнат в Белия дом от президента на САЩ Барак Обама и съпругата му Мишел. На 24 септември папата ще произнесе слово пред двете камари на американския Конгрес. Той ще е първият папа, произнасял слово пред двете камари на Конгреса на САЩ. На 25 септември

Светият отец ще произнесе слово и пред Общото събрание на ООН, ще се срещне с генералния секретар Бан-Ки Мун и с председателя на Общото събрание. Повод за посещението на папа Франциск в САЩ е Световната среща на католическите семейства от 22 до 27 септември във Филаделфия.

+++ При апостолическото си пътуване в Африка през ноември папата смята да посети и Кения. Това той е заявил на международна среща на католически свещеници в Латеранската базилика. Досега се знаеше, че в плановете му влизат само Уганда и Централноафриканската република.

+++ Кардинал Оскар Родригес Марadiaга е заявил пред агенция Франс прес, че в процеса на реформата в Католическата църква папа Франциск „няма никога да остави на улицата“. Една от целите на рефор-

мата е да се намалят до минимум разходите, като се обединят отделни служби във ватиканската държава; служителите трябва да са готови да заемат и други длъжности, за да достигнат до пенсиониране. Кардиналът е посочил също, че никой от италианските служители миряни във ватиканската държава няма да бъде изпратен „да проси на улицата“, те трябва да работят. Кардинал Марadiaга е в състава на групата кардинали, определени от Светия отец да дадат предложения за реформа на Римската курия.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция премиера на Полша г-жа Ева Копач. Тя го е поздравила от името на цяла Полша и му е връчила като подарък фиданка на ябълка, която символизира страната ѝ като най-голям износител на ябълки в света. Разговорите са протекли много сърдечно в продълже-

ние на половин час и са засегнали украинската криза, световната среща на папата с католическата младеж през юли 2016 г. в Краков, както и концентрационния лагер в Освиенцим.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция румънския президент Клаус Йоханис. Половинчасовият разговор е бил на немски език; румънският президент е от германски произход. Темите са били плодотворното сътрудничество между Ватикан и Румъния и 25-годишнината от подновяване на дипломатическите отношения между двете страни. Румънският президент е протестант по вероизповедание. От 21-милионното население на Румъния над 1.6 милиона са католици. Клаус Йоханис е поканил официално папа Франциск да посети Румъния през 2016 г.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Папа Франциск прие руския президент Путин

В сряда вечерта, 10 юни т.г., папа Франциск прие във Ватикан руския президент Владимир Путин. Централна тема на разговора между тях е бил конфликтът в Украйна. Папата поиска искрени и пълноценни усилия за мир, събщи Ватикан след 50-минутния разговор. Двамата били еднородни, че е необходимо да бъде възстановена атмосферата на диалог, каза Федерико Ломбарди, говорител на Светия престол. Съгласие е имало и по това, че всички страни трябва да се придържат към споразумението от Минск. Освен това папата поиска създаването на хуманитарни коридори с цел улесняване достъпването на хуманитарни помощи в зоната на конфликта.

Папа Франциск поздрави Путин на немски с добре дошъл и подарил на своя гост папски медали, на които е изобразен ангелът на мира. Двамата разговаряли също и за положението в Близкия изток и закрилата на преследваните християни в региона. Това е втората среща на Путин с папата.

След срещата със Светия отец е била предвидена среща на руския президент с италианския президент Серджо Матарела и с бившия министър-председател Силвио Берлускони.

По www.catholic-news.bg

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1500)
юли 2015 г.

Мексико

За първи път е отслужен Exorcismo Magno

Двама епископи, един екзорсисист и още няколко свещеници са отслужили Exorcismo Magno (голям екзорсизъм) за Мексико. Ритуалът се е състоял на 20 май т.г. в катедралата на Сан Луис Потоси, съобщава Catholic News Agency (CNA).

Най-важните мотиви за Exorcismo Magno са били големият брой тежки престъпления, наличието на наркокартели, проституцията и абортът. Колкото повече грехове се вършат в една страна, толкова по-лесно е за демоните да водят хората към изкушение, казва отец Хосе Антонио Фортеа, който е участвал в екзорсизма.

Обредът, извършен за първи път за цялата страна, няма да отърве Мексико мигновено от многобройните му проблеми, с един екзорсизъм не могат да бъдат изгонени всички демони от страната, пояснява той. Но отец Хосе очаква да има положително влияние и да настъпи известно подобрене.

По www.catholic-news.bg